ΑΝΘΟΛΟΓΊΑ ΔΕΥΤΈΡΑ:

SIVE

GRÆCORUM EPIGRAMMATUM

Florilegium Novum.

Cum aliis Veterum Poematis, *&c.*

In usum Scholarum.

Londini, Ex officina J. *Redmayne*, 1673.

Ger. Joh. Vossii de Poetis Latinis. Cap. 7.

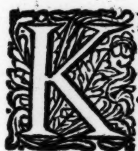
SIquis inter Græcos & Latinos Poëtas comparationem instituere volet, minimùm inventionis gloria debetur Græcis, quos sibi imitandos proposuerunt Latini. Præterea fatendum Latinos fere à Græcis vinci lepôre; vincere gravitate: quia non bene conveniant gravitas & lepos: Romani autem graviores, eóque minùs culti ac lepidi.

Ἀνθολογία Δευτέρα.

I.

Ἡ ἄμπελος πρὸς τὸν τράγον.

Ἢν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω
Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

II.

Οἱ κόρεις ἄχρι κόρου κορέσαντό μου· ἀλλ' ἐκορέσθην
Ἄχρι κόρου κἀυτὸς τοὺς κόρεις ἐκκορίσας.

III.

Ὁ Ζεὺς πρὸς τὸν Ἔρωτα· βέλη τὰ σὰ πάντ' ἀφελοῦμαι·
Χὠ πτανός· βρόντα, καὶ πάλι κύκνος ἔσῃ.

IV.

Σώματα πολλὰ τρέφειν καὶ δώματα πόλλ' ἀνεγείρειν
Ἀτραπὸς εἰς πενίην ἐστὶν ἑτοιμοτάτη.

V.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος καὶ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν
Τὴν σπουδὴν μεταθείς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

VI.

Εἴτις γηράσας ζῆν εὔχεται, ἄξιός ἐστι
Γηράσκειν πολλῶν εἰς ἐτέων δεκάδας.

VII.

Ἠρίθμει πολὺν ὄλβον Ἀριστείδης ὁ πενιχρὸς,
Τὴν οἶν ὡς ποίμνην, τὴν βόα δ' ὡς ἀγέλην.

VIII.

Ἐκλάσθην ἐπὶ γῆς ἀνέμῳ πίτυς· ἐς τί με πόντῳ
Στέλλετε, ναυηγὸν κλῶνα περὶ ναυτιλίης;

IX.

Χρυσέ, πάτερ κολάκων· ὀδύνης καὶ φροντίδος υἱέ,
Καὶ τὸ ἔχειν σε, φόβος. καὶ μὴ ἔχειν σ', ὀδύνη.

X.

Ἔστην ἐν φόρμιγγι· κατηρείφθην δὲ σὺν αὐλῷ
Θήβη· φεῦ μούσης ἔμπαλιν ἁρμονίης!

XI.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον. αὐτὰρ ὁ χρυσόν,
Ὃν λίπεν, οὐχ εὑρὼν, ἧψεν, ὃν εὗρε, βρόχον.

XII.

Ἔσβεσε τὸν λύχνον μωρός, ψυλλῶν ὑπὸ πολλῶν
Δακνόμενος· λέξας, οὐκέτι με βλέπετε.

XIII.

Ἓξ ὧραι μόχθοις ἱκανώταται. αἱ δὲ μετ' αὐτὰς
Γράμμασι δεικνύμεναι ΖΗΘΙ λέγουσι βροτοῖς.

XIV.

Ἀνέρα τὶς λιπόγυιον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγὴς
Ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος.

XV.

Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν, καὶ πρὸς δρόμον ἀμβλὺς ὑπάρχεις
Τοῖς ποσί σου τρῶγε, καὶ τρέχε τῷ στόματι.

XVI.

Εἰς τί μάτην νίπτεις δέμας Ἰνδικόν; ἴσχεο τέχνης.
Οὐ δύνασαι δνοφερὴν νύκτα καθηλιάσαι.

XVII.

Βήσας, εἰ φρένας εἶχεν ἀπήγχετο· τῷ δ' ὑπ' ἀνοίας
Καὶ ζῇ καὶ πλουτεῖ, καὶ μετὰ τὴν Πάρεδρον.

XVIII.

Τὰς πολιὰς βάψασα Θεμιστονόη τριχόρωνος
Γίνεται ἐξαπίνης οὐ νέα, ἀλλὰ ῥέα.

XIX.

'Εις δυσώδη.

Ἐι με φιλεῖς, μισεῖς με· καὶ εἰ μισεῖς σύ, φιλεῖς με·
'Ει δὲ με μὴ μισεῖς, φίλτατε, μή με φίλει.

XX.

Ἂν μὲν ἀπόντα λέγῃς με κακῶς πάντ', ὐκ ἀδικεῖς με
Ἂν δὲ παρόντα, καλῶς· ἴσθι κακῶς με λέγων.

XXI.

'Εικόνα Μίωοδότυ γράψας Διόδωρ☉, ἔθηκε
Πάσιν τῷ Μίωοδότυ πᾶσιν ὁμοιοτάτίω.

XXII.

'Ουκ ἔκλυσεν Φείδων μ' ὐθ' ἥψατο· ἀλλὰ πυρέξας
'Εμνήσθίω αὐτῷ τὔνομα, κἀπέθανεν.

XXIII.

'Εις ἰατρὸν κλέπτίω.

Φαρμακίησι Ρόδων λέπραν καὶ χοιράδας αἴρει
Τἄλλα δὲ πάντ' αἴρει καὶ δίχα φαρμακιῶν.

XXIV.

Ἵππον ὑποσχόμθυός μοι 'Ολύμπ☉ ἤγαγεν ὐρίω,
Ἧς ὀλιγοδρανέων ἵππ☉ ἀπεκρέματο.

XXV.

Νυκτικόραξ ᾄδει θανατηφόρον· ἀλλ' ὅταν ᾄσῃ
Δημόφιλ☉, θνήσκει κ' αὐτὸς ὁ νυκτικόραξ.

XXVI.

'Εις 'Απανδ , πότίω.

Γράμμα περιττὸν ἔχεις τὸ προκείμθυον· ἰὼ ἀφέλῃ τις
Τῦτό σοι, οἰκεῖον κλήσῃ ἁπλῶς ὄνομα.

XXVII.

'Εις φυλακίω βληθεὶς ποτε Μάρκ☉ ὁ ἀργός, ἑκοντὶ
'Οκνῶν ἐξελθεῖν, ὡμολόγησε φόνον.

XXVIII.

Δάφνίω καὶ Νιόβίω ὠρχήσατο Μέμφις ὁ σιμός,
Ὡς ξύλιν☉ Δάφνίω· ὡς λίθιν☉ Νιόβίω.

XXIX.

Εἴη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὲ Νέαρχε,
Ὄφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

XXX.

Εἰκὼν ἡ Σέξτου μελετᾷ· Σέξτος δὲ σιωπᾷ·
Ῥήτωρ ἦν εἰκών. ὁ δὲ ῥήτωρ εἰκόνος εἰκών.

XXXI.

Χαλκὸν ἔχων πῶς οὐδὲν ἔχεις μάθε· πάντα δανείζεις·
Οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὐτὸς, ἵν' ἄλλος ἔχῃ.

XXXII.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος·
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

XXXIII.

Εἰ τὸ τρέφειν πώγωνα δοκεῖ σοφίαν περιποιεῖν,
Καὶ τράγος εὐπώγων, εὔστολός ἐστι Πλάτων.

XXXIV.

Εἰ μοναχοί, τί τοσοίδε; τοσοίδε τε· πῶς πάλι μοῦνοι;
Ὦ πληθὺς μοναχῶν, ψευσαμένη μονάδα.

XXXV.

Χωλὸν ἔχεις τὸν νοῦν, ὡς τὸν πόδα. καὶ γὰρ ἀληθῶς
Εἰκόνα τῶν ἐντὸς ἡ φύσις ἐκτὸς ἔχει.

XXXVI.

Λυσιμελοῦς Βάκχου καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης
Γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελὴς ποδάγρα.

XXXVII.

Παμμῆτορ γῆ, χαῖρε· σὺ μὲν πάρος οὐ βαρὺν εἰς σὲ
Αὐσιγένην καὐτὴ νῦν ἐπέχοις ἀβαρής.

XXXVIII.

Εἰς Ἐπίκουρον καὶ Θεμιστοκλέα.

Χαῖρε Νεοκλείδα, δίδυμον γένος ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
Πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ'· ὁ δ' ἀφροσύνας.

XXXIX.

XXXIX

Ἀπὸ τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων.

Ὦ ξεῖν', ἄγγειλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

XL.

Τύμβον Ἀλεξάνδροιο Μακηδόνος ἤν σέ τις εἴρῃ,
Ἠπείρους κείνου σῆμα λέγ' ἀμφοτέρας.

XLI.

Ζωὴν συλήσας, δωρεῖ τάφον· ἀλλά με κρύπτεις,
Οὐ θάπτεις. τοίου κ' αὐτὸς ὄναιο τάφου.

XLII.

Ὁδοιπόρος καὶ μισάνθρωπος.

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐστὶ) τί τοι φάος ἢ σκότος ἐχθρόν;
Τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ.

XLIII.

Ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ Τίμωνος.

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με, κακὸν κέαρ· ἀλλὰ πάρελθε
Ἶσον ἐμοὶ χαίρειν ἐστὶ, τὸ μή σε γελᾶν.

XLIV.

Ἑξηκοντούτης Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι·
Ταρσεύς· μὴ γήμας· αἴθε δὲ μηδ' ὁ πατήρ.

XLV.

Ἐπιτάφιον δούλης.

Ζωσίμη ἡ πρὶν ἐοῦσα μόνῳ τῷ σώματι δούλη,
Καὶ τῷ σώματι νῦν εὗρεν ἐλευθερίην.

XLVI.

Δοῦλος ἀνὴρ οὗτος ζῶν ἦν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκὼς
Ἶσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

XLVII.

Ἕκτωρ Αἴαντι ξίφος ὤπασεν· Ἕκτορι δ' Αἴας
Ζωστῆρ'· ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

XLVIII.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργοῦ·
'Ως ἁλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Ἀΐδης!

XLIX.

Ὀκτὼ μὲν πήχεις ἄπεχε, τρηχεῖα θάλαττα,
Καὶ κύμαινε, βόα θ' ἡλίκα σοι δύναμις.

L.

Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν
Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

LI.

Ἀπὸ Διογένους.

Πάντα φέρω πορθμῆϊ· λέλοιπα γὰρ οὐδὲν ὑπὲρ γῆς·
Ἀλλὰ κύον σαίνοις Κέρβερε τόν με Κύνα.

LII.

Εἰς Σκεπτικόν. διάλογος.

Κάτθανες ὦ Πύρρων; ἐπέχω· Πυμάτην μετὰ μοῖραν
Φῂς ἐπέχειν; ἐπέχω. Σκέψιν ἔπαυσε τάφος.

LIII.

Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην καὶ σῶμ' ἀνάπηρος,
Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

LIV.

Πλοῦτον, δέξο μάκαρ Δημόκριτον, ὥς κεν ἀνάσσων
Αἰὲν ἀμειδήτων, καὶ γελάοντα λάχοις.

LV.

Εἰς ἄγαλμα Διὸς διὰ Φειδίου.

Ἢ Θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανοῦ, εἰκόνα δείξων,
Φειδία, ἢ σύ γ' ἔβης τὸν Θεὸν ὀψόμενος.

LVI.

Εἰς τὸν Μύρωνος βοῦν.

Βουκόλε, τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
Βοΐδιον, ὡς ἔμπνουν, βουσὶ συνεξελάσῃς.

LVII.

Ἢ τὸ δέρας χάλκειον ὅλον βοῒ τᾷδ' ἐπίκειται
Ἐκτόθεν, ἢ ψυχὴν ἔνδον ὁ χαλκὸς ἔχει·

LVIII.

Μόσχε, τί μοι λαγόνεσσι προσέρχῃ; τίπτε δὲ μυκᾷ:
Ἁ τέχνα μαζοῖς οὐκ ἐνέθηκε γάλα.

LIX.

Πόρτιν τήνδε Μύρωνος ἰδὼν τάχα τοῦτο βοήσεις,
Ἡ φύσις ἄπνοός ἐστιν, ἢ ἔμπνοος ἔπλετο τέχνη.

LX.

Ἱπποκένταυρος.

Ἀνὴρ νόσφι ποδῶν, κεφαλῆς δ' ἄτερ αἰόλος ἵππος
Ἀνδρόθεν ἐκκέχυθ' ἵππος, ἀνέδραμε δ' ἱππόθεν ἀι

LXI.

Εἰς ἄγαλμα Νιόβης.

Ἐκ ζωῆς με Θεοὶ τεῦξαν λίθον, ἐκ δὲ λίθοιο
Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

LXII.

Εἰς ἄγαλμα Κύπριδος.

Ἁ Κύπρις τὴν Κύπριν ἐνὶ Κνίδῳ, εἶπεν, ἰδοῦσα,
Φεῦ, φεῦ, ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;

LXIII.

Στηλὴ Νεμέσεως.

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει, τῷ τε χαλινῷ
Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

LXIV.

Τὸν Σάτυρον Διόδωρος ἐκοίμισεν, οὐκ ἐτόρευσεν.
Ἢν νύξῃς, ἐγερεῖς· ἄργυρος ὕπνον ἔχει.

LXV.

Κεκροπίδαι Διῒ τόνδ' ἔθεσαν δόμον, ὡς ἀπ' Ὀλύμπου
Νεισόμενος ποτὶ γῆν, ἄλλον Ὄλυμπον ἔχῃ.

LXVI.

Κερδαλέους φεύγεσθε δόμους, ληΐστορες, ἄλλους·
Τοῖσδε γὰρ ἐστὶ φύλαξ ἔμπεδος, ἡ πενίη·

LXVII.

Ἑπτὰ ἐρειδμαίνουσι πόλεις περὶ ῥίζαν Ὁμήρου·
Σμύρνα, Χίος, Κολοφῶν, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

LXVIII.

Εἰς εἰκόνα ῥήτορος ἀφυοῦς.
Τίς σε τὸν οὐ λαλέοντα τύπῳ ῥητῆρος ἔγραψε;
Σιγᾷς οὐ λαλέεις; Οὐδὲν ὁμοιότερον.

LXIX.

Χαλκοτύπος τὸν Ἔρωτα μεταλλάξας, ἐποίησε
Τήγανον· οὐκ ἀλόγως, ὅττι καὶ αὐτὸ φλέγει.

LXX.

Αὐτὸν Πυθαγόρην ὁ ζωγράφος· ὃν μετὰ φωνῆς
Εἶδες ἄν. εἴγε λαλεῖν ἤθελε Πυθαγόρης.

LXXI.

Ὡρολόγιον.

Ὠρανὸν ἁ χωρεῦσα σοφὰ λίθος· ἁ διὰ τυτθοῦ
Γνώμονος, ἀελίῳ παντὶ μετρεισδομένα.

LXXIII.

Ὁ στέφανος περὶ κρατὶ μαραίνεται Ἡλιοδώρας·
Αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στέφανος.

LXXIV.

Εἰ μὲν γηράσκει τὸ καλὸν, μετάδος πρὶν ἀπέλθῃ·
Εἰ δὲ μένει, τί φοβῇ τοῦθ', ὃ μένει, διδόναι.

LXXV.

Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον, Ἔρως, ὅλον· ἢ τὸ φιλεῖσθαι
Πρόσθες· ἵν' ἢ λύσῃς τὸν πόθον ἢ κεράσῃς,

LXXVI.

LXXVI.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δέ·
Ὡς ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον δέλεαρ.

LXXVII.

Ἢν ἐσίδω Θήρωνα, τὰ πάνθ' ὁρῶ· ἢν δὲ τὰ πάντα
Βλέψω, τὸν δὲ γε μή, τοὔμπαλιν οὐδὲν ὁρῶ.

LXXVIII.

Πέμπω σοὶ μύρον ἡδύ· μύρῳ παρέχων χάριν, οὐ σοί·
Αὐτὴ γὰρ μυρίσαι καὶ τὸ μύρον δύνασαι.

LXXIX.

Οἰνοπότας Ξενοφῶν κενεὸν πίθον ἄνθετο Βάκχῳ·
Δέχνυσο δ' εὐμενέως· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει.

LXXX.

Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν·
Ἀλλ' ἅμα τῷ φυσᾶν χὠ νόος ἐκπέταται.

LXXXI.

Ἀντίον ἠελίου στήσας ῥίνα καὶ στόμα χάσκων
Δείξεις τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις.

LXXXII.

Ἄνθρωποι δείλης· ὅτ' ἐπίνομες· ἂν δὲ γένηται
Ὄρθρος, ἐπ' ἀλλήλους θῆρες ἐγειρόμεθα.

LXXXIII.

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, Σάτυρος, χρυσός· δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

LXXXIV.

Αἱ βόες αἱ λευκαὶ Μάρκῳ τῷ Καίσαρι χαίρειν·
Ἂν δὲ σὺ νικήσῃς, ἄμμες ἀπολλύμεθα.

LXXXV.

Εἰς Νιόβην.

Ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νεκρόν·
Ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον.
Ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ νεκρός ἐστι καὶ τάφος.

LXXXVI.

Ἀντιστρέφοντα.

Πηνελόπη, τόδε σοι φᾶρος καὶ χλαῖναν Ὀδυσσεὺς
Ἤνεγκεν· δολιχὴν ἐξανύσας ἀτραπόν.

LXXXVII.

Οἰδιπόδης κάσις ἦν τεκέων, καὶ μητέρι πόσις
Γίγνετο καὶ παλάμης ἦν τυφλὸς ἐκ σφετέρης.

I.

Ε'σσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱ-
Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων. (ροί,
Ζηνός, Λητοΐδαο, Παλαίμονος, Ἀρχεμόροιο·
Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

II.

Οὐκ ἀπὸ Μεσσάνας, οὐκ Ἀργόθεν εἰμὶ παλαιστάς·
Σπάρτα μοι Σπάρτα κυδιάνειρα πατρίς.
Κεῖνοι τεχνάεντες· ἔγωγε μὲν, (ὡς ἐπέοικε
Τοῖς Λακεδαιμονίων παισὶ) βίᾳ κρατέω.

III.

Μήτηρ υἱὸν λιπόντα μάχην μετὰ πότμον ἑταίρων
Ἔκτανεν, ὠδίνων μνῆστιν ἀνηναμένη.
Καὶ γὰρ γνήσιον αἷμα διακρίνει Λακεδαίμων
Ἀλκῇ μαρναμένων οὐ γενεῇ βρεφέων.

IV.

Εἰς Ξέρξην.

Τὸν γαίης καὶ πόντου ἀμειφθείσαισι κελεύθοις
Ναύτην ἠπείρου, πεζοπόρον πελάγους.
Ἐν τρισσαῖς δοράτων ἑκατοντάσιν ἔστεγεν Ἄρης
Σπάρτης· αἰσχύνεσθ' οὔρεα καὶ πελάγη.

V.

Ὃν πόλεμος δεδιὼς οὐκ ὤλεσε, νῦν ὑπὸ νούσου
Θλίβομαι, ἐν δ' ἰδίῳ τήκομ' ὅλος πολέμῳ·
Ἀλλὰ διὰ στέρνων, ἴθι φάσγανον· ὡς γὰρ ἀειστὸς
Θνήξομ'. ἀπωσάμενος καὶ νόσον ὡς πόλεμον.

VI.

Μακωύου τείχη, Ζεῦ Ὀλύμπιε, ῥῆξε Φίλιππος
 Ἀμβατὰ· χαλκείας κλεῖε πύλας Μακάρων.
Καὶ γὰρ χθὼν καὶ πόντος ὑπὸ σκήπτροισι Φιλίππου
 Δέδμανται. λοιπὰ δ' ἁ πρὸς Ὄλυμπον ὁδός.

VII.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.
Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακεῖνε·
 Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν μὴ τέρπει.

VIII.

Ἤειπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, ἀλλ' ἐπὶ παιδὶ
 Νηπιάχῳ, Ζεφύρου πολλὸν ἐλαφρότερος.
Φείσατο κουροσύνης καὶ ἐρείπιον· ὦ μεγάλαυχοι
 Μητέρες, ὠδίνων καὶ λίθος αἰσθάνεται.

IX.

Ἀπὸ γραμματικοῦ.

Ὄργανα μουσάων, τὰ πολύστονα βιβλία πωλῶ,
 Εἰς ἑτέρας τέχνης ἔργα μετερχόμενος.
Πιερίδες, σώζοισθε· λόγοι, συντάσσομαι ὑμῖν.
 Σύνταξις γὰρ ἐμοὶ καὶ θάνατον παρέχει.

X.

Ἀπὸ Γραμματικοῦ σίξαντος τοῦ Καθόλου.

Ταυτολόγων κανόνων φεῦ πληθύος, ἠδ' ἀϊδήλων
 Ξυσμάων, λεπτὸς τὰς ἐχάραξε δόναξ.
Ὄμματα μοῦ κέκμηκε, τένων, ῥαχίς, ἰνίον, ὦμοι·
 Τῆς ΚΑΘΟ'ΛΟΥ δὲ φέρω τὴν ὀδύνην καθόλου.

XI.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα
  Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ καθ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται·
  Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

XII.

Ἐκ κυνὸς εἷλε κύων με· τί τὸ ξένον; εἰς ἐμὲ θῆρες
  Ὑγροὶ καὶ πεζοὶ θυμὸν ἔχουσιν ἕνα.
Αἰθέρα λοιπὸν ἔχοιτε λαγοὶ, βατόν· ἀλλὰ φοβοῦμαι
  Οὐρανέ, καὶ σὺ φέρεις ἀστερόεντα κύνα.

XIII.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδας, τριάδας δύο, μέτρον ἔθηκαν
  Ἡμετέρης βιοτῆς μάντιες αἰθέριοι.
Ἀρκοῦμαι τούτοισιν· ὁ γὰρ χρόνος, ἄνθος ἄριστον
  Ἡλικίης· ἔθανεν χὼ τριγέρων Πύλιος.

XIV.

Εἰς εὔμορφον κολυμβῶσαν.

Ἁ Κύπρις πρῴαν γυμνάν σε βόασεν ἰδοῦσα
  Φεῦ, φεῦ, πῶς σαγόνων ἐκ τόθεν οὐρανίων
Ζηλώσας ὠδῖνα θαλάσσιον ὁ θρασὺς ἄλλαν
  Νεῖλος ἀπὸ γλυκερῶν Κύπριν ἀνῆκε βύθων;

XV.

Πτολεμαίου.

Οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐφήμερος· ἀλλ' ὅταν ἄστρων
  Μαστεύω πυκινὰς ἀμφιδρόμους ἕλικας,
Οὐκέτ' ἐπιψαύω γαίης ποσίν· ἀλλὰ παρ' αὐτῷ
  Ζηνὶ διοτρεφέος πίμπλαμαι ἀμβροσίης.

XVI.

Εἰν ἑνὶ κινδύνους ἔφυγον δύο Μυρτίλος ὅπλῳ,
  Τὸν μὲν, ἀριστεύσας, τὸν δ' ἐπινηξάμενος.
Ἀργέσης ὅτ' ἔδυσε νεὼς τρόπον ἀσπίδα δ' ἔσχον
  Σωθεὶς κεκειμένην ὕδατι καὶ πελάγει.

XVII.

Αἱ νύμφαι τὸν Βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἅλατ' ὁ κοῦρος,
Νίψαν, ὑπὸ τέφρης ἄρτι κυλιόμενον.
Τοὔνεκα σὺν νύμφαις Βρόμιος φίλος· ἢν δέ νιν εἴργῃς
Μίσγεσθαι, δέξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

XVIII.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης, νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι
Ὢ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.
Ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὁπότ' οὐδὲν εἶχον·
Νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

XIX.

Εἰς Ἄργος.

Ἡ πρὶν ἐγὼ Περσῆος ἀκρόπολις αἰθερίοιο,
Ἡ μικρὸν Ἰλιάδαις ἀστέρα θρεψαμένη
Αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἀνεῖμαι,
Τίσασα Πριάμου δαίμοσιν ὀψὲ δίκας.

XX.

Ἡ τὸ πρὶν αὐχήσασα πολὺ χρύσοις ἐπ' ἐρασταῖς
Ἡ Νέμεσιν δεινὴν οὐχὶ κύσασα Θεόν,
Μίσθια νῦν σαθροῖς πενιχροῖς πωλίσματα κρέκει,
Ὀψέ γ' Ἀθηναίη Κύπριν ἐληΐσατο.

XXI.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτέ· νῦν δὲ Μενίππου
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον·
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν μέ ποτ' ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος
Οἴεται. εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης.

XXII.

Ἐκ πυρὸς Ἰλιακοῦ, δοράτων μέσον ἥρπασεν Ἥρως
Αἰνείας ὅσιον παιδὶ βάρος, πατέρα,
Ἔκλαγε δ' Ἀργείοις, μὴ ψαύετε. μικρὸν ἐς Ἄρη
Κέρδος ὁ γηραλέος, τῷ δὲ φέροντι μέγα.

XXIII.

Εἰ τὸ μέλειν δύναταί τι, μερίμνα καὶ μελέτω σοι·
  Εἰ δὲ μέλει περὶ σοῦ δαίμονι, σοὶ τί μέλει;
Οὔτε μεριμνήσεις δίχα δαίμονος, οὐκ ἀμελήσεις·
  Ἀλλ' ἵνα σοί τι μέλῃ, δαίμονι τοῦτο μέλει.

XXIV.

Παραμετρήσαντός τινος ἐν τῷ Κυναίγειρος.

Ὦ τλῆμον Κυνέγειρε καὶ ἐν ζωοῖς καὶ ἀπελθών,
  Ὡς αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσι.
Πρόσθε μὲν ἐν πολέμοισι τεὴ πέσε μαρναμένου χείρ·
  Νῦν δέ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐστέρισε.

XXV.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικέ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
  Ἔλθῃς, μήτ' ἐνόρα πρὸς τὸ διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργές
  Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν, ἕως θανάτου.

XXVI.

Ἰχθὺν ὁ γρυπὸς Σωσίπολις οὐκ ἀγοράζει·
  Προῖκα δ' ἔχει πολλὴν ἐξ ἁλὸς εὐβοσίην.
Οὐ λίνον, οὐ κάλαμον προσάγων· τῇ ῥινὶ δὲ προσθεὶς
  Ἄγκιστρον, σύρει πάντα τὰ νηχόμενα.

XXVII.

Ζηνογένους οἶκος κατεκαίετο, πολλὰ δ' ἐμόχθει
  Ἐκ θυρίδος ζητῶν αὐτὸν ὑπεκχαλάσαι.
Ἰκρία συμπήξας οὐκ ἔφθανεν· ὀψὲ δ' ἐπιγνούς,
  Τὴν ῥῖν' Ἀντιμάχου κλίμακα θεὶς, ἔφυγε.

XXVIII.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν', ἀπομύσσειν,
  Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην.
Οὐδὲ λέγει, Ζεῦ σῶσον, ἐὰν πταρῇ· οὐ γὰρ ἀκούει
  Τῆς ῥινὸς, πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

XXIX.

Γράψας Δευκαλίωνα, Μενέστρατε, καὶ Φαέθοντα
Ζητεῖς, τίς τούτων ἄξιός ἐστι τίνος.
Τοῖς ἰδίοις αὐτοὺς τιμήσομεν· ἄξιος ὄντως
Ἔστι πυρὸς Φαέθων, Δευκαλίων δ' ὕδατος.

XXX.

Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος Διόδωρον
Σωκλῆς, τετραπέδους τρεῖς ἐπέθηκε λίθους
Τοῦ κυρτοῦ στιβαροὺς ἐπὶ τὴν ῥάχιν· ἀλλὰ πιεσθεὶς
Τέθνηκεν· γέγονεν δ' ὀρθότερος κανόνος.

XXXI.

Πέντ' ἰατρὸς Ἄλεξις ἅμ' ἔκλυσε, πένθ' ἐκάθηρε,
Πέντ' ἴδεν ἀῤῥώστους, πέντ' ἐνέχρισε πάλιν
Καὶ πᾶσιν μία νὺξ, ἓν φάρμακον, εἷς σοροπηγός,
Εἷς τάφος, εἷς ἀΐδης, εἷς κοπετὸς γέγονεν.

XXXII.

Πανὶ φιλοσπήλυγγι καὶ οὐρεοφοιτάσι νύμφαις,
Καὶ Σατύροις ἱεραῖς τ' ἔνδον Ἁμαδρυάσι,
Σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις ταῖς πρὶν συοφοντίσι, Μάρκος
Μηδὲν ἑλὼν, αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐκρέμασε.

XXXIII.

Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον εὑρὼν,
Εἰς τρώγλην μικροῦ τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς·
Ὃς δ' ἐν τῇ τρώγλῃ ψιλὸς τὸν μῦν ἀποπνίξας,
Ζεῦ πάτερ, εἶπεν, ἔχεις δεύτερον Ἡρακλέα.

XXXIV.

Εἶχε Φίλων λέμβον Σωτήριχον· ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ
Σωθῆν' οὐδὲ Ζεὺς αὐτὸς ἴσως δύναται·
Οὔνομα γὰρ μόνον ἦν Σωτήριχος· οἱ δ' ἐπιβάντες
Ἔπλεον ἢ παρὰ γῆν ἢ παρὰ Περσεφόνην.

XXXV.

Αἰεὶ θεῖον ἦσθα, Πολύκλειτε· νῦν δὲ πεπωκὼς
  Ἐξαπίνης ἐγίνου λυσσομανές τι κακόν.
Αἰεί μοι δοκέεις κακὸς ἔμμεναι· οἶνος ἐλέγχει
  Τὸν τρόπον· οὐκ ἐγένου νῦν κακὸς, ἀλλ' ἐφάνης.

XXXVI.

Σφάλλομαι ἀκρήτῳ μεμεθυσμένος· ἀλλὰ τίς ἄρα
  Σώσει μ' ἐκ Βρομίου γυῖα σαλευόμενος;
Ὡς ἄδικον Θεὸν εὗρον, ὅθ' οὕνεκεν αὐτὸς ἐγώ σε
  Βάκχε φέρων, ὑπὸ σοῦ τοὔμπαλι παρφέρομαι;

XXXVII.

Οὔ μοι Πληϊάδων φοβερὴ δύσις, οὐδὲ θαλάσσης
  Ὀρνύμενον στυφελῷ κῦμα περὶ σκοπέλῳ·
Οὐδ' ὅταν ἀστράπτῃ μέγας οὐρανός, ὡς κακὸν ἄνδρα
  Ταρβῶ καὶ μύθων μνήμονας ὑδροπότας.

XXXVIII.

Οἴει τὸν πώγωνα φρενῶν ποιητικὸν εἶναι
  Καὶ διὰ τοῦτο τρέφεις, φίλτατε, μυοσόβην;
Κεῖρον, ἐμοὶ πεισθεὶς ταχέως· οὗτος γὰρ ὁ πώγων
  Φθειρῶν ποιητής, οὐχὶ φρενῶν γέγονεν.

XXXIX.

Ἑρμαίοις, ἡμῖν Ἀφροδίσιος ἐξ χόας οἴνου
  Αἴρων, προσκόψας πένθος ἔθηκε μέγα·
Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν· ὡς ὄφελεν δὲ
  Χ' ἡμᾶς· νῦν δ' ἡμεῖς τοῦτον ἀπωλέσαμεν.

XL.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δὲ σε φημὶ πένεσθαι·
  Χρῆσις γὰρ πλούτου μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
Ἂν μετέχῃς αὐτῶν σύ, σὰ γίνεται· ἂν δὲ φυλάσσῃς
  Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίνεται ἀλλότρια.

XLI.

Ἐχθὲς δειπνήσας τράγιον πόδα, καὶ δεκαταῖον
Κανναβίνης κράμβης μήλινον ἀσπάραγον.
Εἰπεῖν τὸν καλέσαντα φυλάσσομαι· ἔστι γὰρ ὀξύς,
Καὶ φόβος οὐχ ὁ τυχών, μή με πάλιν καλέσῃ.

XLII.

Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ,
Καί, τί ποιεῖς, φησίν, φίλτατε μῦ, παρ' ἐμοί;
Ἡδὺ δ' ὁ μῦς γελάσας, μηδέν, φίλε (φησὶ) φοβηθῇς·
Οὐχὶ τροφῆς παρὰ σοὶ χρήζομαι, ἀλλὰ μονῆς.

XLIII.

Εἶναι μὲν Κυνικόν σε, Μενέστρατε, κἀνυπόδητον,
Καὶ ῥιγῶν, οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου.
Ἂν δὲ παρεμπάζῃς ἄρτους καὶ κλάσματ' ἐδωδῆς
Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω καὶ σε λέγουσι κύνα.

XLIV.

Εἰς Θεμίστιον τὸν φιλόσοφον γενόμενον
Ὕπαρχον.

Ἄντυγος οὐρανίης ὑπερήμενος, ἐς πόθον ἦλθες
Ἄντυγος ἀργυρέης· αἶσχος ἀπειρέσιον!
Ἦσθά ποτε κρείσσων, αὖθις δ' ἐγένου πολὺ χείρων·
Δεῦρ', ἀνάβηθι κάτω· νῦν γὰρ ἄνω κατέβης.

XLV.

Κλεινὸς Ἰωάννης· θνητός, λέγε· Γαμβρὸς ἀνάσσης·
Θνητὸς ὅμως· Γενεῆς ἄνθος Ἀναστασίου·
Θνητοῦ κἀκείνου· Βίον ἔνδικος· Οὐκέτι τοῦτο
Θνητὸν ἔφης· ἀρεταὶ κρείττονές εἰσι μόρου.

XLVI.

Μὴ μέτρει Μάγνητι τὸ πηλίκον οὔνομα τύμβῳ
Μηδὲ Θεμιστοκλέους ἔργα σε λανθανέτω·

Τεκμαίρου Σαλαμῖνι καὶ ὁλκάσι τοῦ Φιλοπάτρου
Γνώσῃ δ᾽ ἐκ τούτων μείζονα Κεκροπίης.

XLVII.

Ἀστέρας εἰσαθρεῖς Ἀστὴρ ἐμός· αἴθε γενοίμην
Οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σὲ βλέπω.
Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν Ἑῷος.
Νῦν δὲ θανὼν, λάμπεις Ἕσπερος ἐν φθιμένοις.

XLVIII.

Νιόβη πρὸς Χάρωνα

Μοῦναν σὺν τέκνοις νεκυοστόλε δέξο με Πορθμεῦ,
Τὰν λάλον· ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Ταντάλιδος.
Πληρώσει γαστὴρ μία σὸν σκάφος· εἰσιδὲ κούρους
Καὶ κούρας, Φοίβου σκῦλα καὶ Ἀρτέμιδος.

XLIX.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα
Νηλειὴς Ἀΐδης ἥρπασε Καλλίμαχον.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

L.

Δοῦλος ἐγώ, ναὶ δοῦλος· ἐλευθερίῳ δὲ με τύμβῳ,
Δέσποτα Τιμάνθη, τὸν σὸν ἔθου τροφέα.
Εὐαίων᾽, ἀσινῆ τείνοις βίον· ἢν δ᾽ ὑπὸ γήρως
Πρός με μόλῃς, σὸς ἐγὼ Δέσποτα κεἰν Ἀΐδῃ.

LI.

Σῆμα τόδ᾽ Αἴαντος Τελαμωνίου, ὃν κτάνε μοῖρα
Αὐτοῦ χρησαμένη καὶ χερὶ καὶ ξίφει.
Οὐδὲ γὰρ ἐν θνητοῖσι δυνήσατο καὶ μεμαυῖα
Εὑρέμεναι Κλωθὼ τοῦδ᾽ ἕτερον φονέα.

LII.

Μή με τάφῳ σύγκρινε τῷ Ἕκτορος· μηδ᾽ ἐπὶ τύμβῳ
Μέτρει τῆς πάσης Ἑλλάδος ἀντίπαλον.

Ἰλιάς, αὐτὸς Ὅμηρος ἐμοὶ πάρος, Ἑλλάς, Ἀχαιοὶ
  Φθέγγοντες· τούτοις πᾶσιν ἐχωννύμεθα.

LIII.

Ἄγειος ἐστι Χάρων· πλέον ἤπιος· Ἥρπασεν ἤδη
  Τὸν νέον· ἀλλὰ νόῳ τοῖς πολιοῖσιν ἴσον.
Τερπωλῆς ἀπέπαυσεν· ἀπεσυφέλιξε δὲ μόχθων·
  Οὐκ ἐνόησε γάμους· οὐδὲ γάμων ὀδύνας.

LIV.

Εἰπὲ Κύον, τίνος ἀνδρὸς ἐφεστὼς σῆμα φυλάττεις;
  Τοῦ κυνός· Ἀλλὰ τίς ἦν οὗτος ἀνὴρ ὁ Κύων;
Διογένης. Γένος εἰπέ· Σινωπεύς· Ὃς πίθον ᾤκει;
  Καὶ μάλα· νῦν δὲ θανὼν ἀστέρας οἶκον ἔχει.

LV.

Γυμνικὸν αὖ ποτ' ἀγῶνα θεώμενον, Ἠλεῖε Ζεῦ,
  Τὸν σοφὸν ἄνδρα Θαλῆν ἥρπασας ἐκ σταδίου.
Αἰνέω ὅττι μιν ἐγγὺς ἀπήγαγες· ἦ γὰρ ὁ πρέσβυς
  Οὐκέτ' ὁρᾶν ἀπὸ γῆς ἀστέρας ἠδύνατο.

LVI.

Οὐ μόνος ἐμψύχων ἀπέχεις χέρας· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς·
  Τίς γὰρ ὃς ἐμψύχων ἥψατο, Πυθαγόρη;
Ἀλλ' ὅταν ἑψηθῇ τι, καὶ ὀπτηθῇ καὶ ἁλισθῇ,
  Δὴ τότε καὶ Ψυχὴν μὴ ἔχον ἐσθίομεν.

LII.

Ἡράκλειτος ἐγώ· τί με, ὦ κάτω ἕλκετ', Ἄμουσοι;
  Οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δ' ἐμ' ἐπισταμένοις.
Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος τρισμύριοι, οἱ δ' ἀνάριθμοι
  Οὐδείς· Ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Περσεφόνῃ·

LVIII.

Ἤθελες, ὦ Ζήνων, καλὸν ἤθελες, ἄνδρα τύραννον
  Κτείνας, ἐκλῦσαι δουλοσύνης Ἐλέαν.
Ἀλλ' ἐδάμης· δὴ γὰρ σε λαβὼν ὁ τύραννος ἐν ὅλμῳ
  Κόψε· τί τοῦτο λέγω; σῶμα γὰρ οὐχὶ δὲ Σε.

LIX.

LIX.

Εἴπας Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡ 'μβρακιώτης
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς ἄλαδε.
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

LX.

Ὄμματα μὲν κούρης μόλις ἡ γραφίς· οὔτε δὲ χαίτην
Οὔτε σέλας χροιῆς ἄκρον ἀπεμάξατο.
Εἴ τις μὲν Μαρμαρυγὴν δύναται φαεθοντίδα γράψαι,
Μαρμαρυγὴν γράψαι καὶ Θεοδωριάδος.

LXI.

Εἰς Ἴκαρον ἐν λοετρῷ.

Ἴκαρε, κηρὸς μέν σε διώλεσε· νῦν δὲ σε κηρῷ
Ἤγαγεν εἰς μορφὴν αὖθις ὁ Χαλκοτύπος.
Ἀλλ' ἄγε, μὴ πτερὰ πάλλε κατ' ἠέρα, μὴ τὸ λοετρὸν
Ἠερόθεν πίπτων Ἰκάριον τελέσῃς.

LXII.

Εἰς εἰκόνα Φιλοκτήτου.

Ἐχθρὸς ὑπὲρ Δαναοὺς πλάστης ἐμός, ἄλγος Ὀδυσσεύς,
Ὅς μ' ἔμνησε κακῆς οὐλομένης τε νόσου.
Οὐκ ἤρκει πέτρη, τρύχος, λῦθρον, ἕλκος, ὀδύνη·
Ἀλλὰ καὶ ἐν χαλκῷ τὸν πόνον εἰργάσατο.

LXIII.

Τόλμαν Ἀλεξάνδρου καὶ ὅλαν ἀπεμάξατο μορφὰν
Λύσιππος· τίν' ὅδε χαλκὸς ἔχει δύναμιν;
Αὐδάσοντι δ' ἔοικεν ὁ χάλκεος, ἐς Δία λεύσσων,
Γᾶν ὑπ' ἐμοὶ τίθεμαι, Ζεῦ· σὺ δ' Ὄλυμπον ἔχε.

LXIV.

Αἰεὶ Λαερτιάδῃ πόντος βαρύς· εἰκόνα κῦμα
Ἔκλυσε, καὶ δέλτων τὸν τύπον ἠφάνισε.
Τί πλέον; ἐν ἐπέεσσιν Ὁμηρείοις γὰρ ἐκείνου
Εἰκὼν ἀφθάρτοις ἐγγράφεται σελίσι.

LXV.

Παλλὰς τὴν Κυθέρειαν ἔνοπλον εἶπεν ἰδοῦσα,
Κύπρι, θέλεις οὕτως εἰς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἁπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

LXVI.

Εἰς τὸ κενόν με τέθεικε νόμου χάριν, ὧδε Πρίηπον
Εὐτυχίδης ξηρῶν κληματίδων φύλακα,
Καὶ περιβέβλημαι κρημνὸν βαθύν· ὃς δ' ἂν ἐπέλθῃ
Οὐδὲν ἔχοι κλέψαι πλὴν ἐμὲ τὸν φύλακα.

LXVII.

Ἰητὴρ μερόπων Ἱππόκρατες, ἀλλὰ καὶ ἵππων
Σώσανδρε, κρυφίης ἴσος ἀκεστορίης.
Ἢ τέχνην μετάμειψον ἢ οὔνομα μηδὲ καλείσθω
Ἄτερος ἐκ τέχνης ἧς ἕτερος κρατέει.

LXVIII.

Ἔστησεν Περίανδρος Ἀρίονος εἰκόνα ταύτην,
Καὶ τὸν ἀπολλυμένῳ σύνδρομα νηξάμενον
Εἰνάλιον δελφῖνα· λέγει δ' ὁ περ' Ἀρίονι μῦθος
Κτεινόμεθ' ἀνθρώποις, ἰχθύσι σωζόμεθα.

LXIX.

Καὶ πυρὶ καὶ νιφετῷ με καὶ εἰ βούλοιο κεραυνῷ
Βάλλε, καὶ εἰς κρημνοὺς ἕλκε καὶ εἰς πελάγη.
Τὸν γὰρ ἀπαυδήσαντα πόθοις, καὶ ἔρωτι δαμέντα
Οὐδὲ Διὸς τρύχει πῦρ ἐπιβαλλόμενον.

LXX.

Παρμενὶς οὐκ ἔργῳ· τὸ μὲν οὔνομα καλὸν ἀκούσας
Ὠϊσάμην· σὺ δέ μοι πικροτέρη θανάτου.
Καὶ φεύγεις φιλέοντα καὶ οὐ φιλέοντα διώκεις
Ὄφρα πάλιν κεῖνον καὶ φιλέοντα φύγῃς.

LXXI.

Ψυχή μοι προλέγει φεύγειν πόθον Ἡλιοδώρας,
Δάκρυα καὶ ζήλους τοὺς πρὶν ἐπισταμένῃ.

Φησὶ

Φησὶ μέν· ἀλλὰ φυγεῖν οὐ μοι σθένος· ἡ γὰρ ἀναιδὴς
Αὕτη καὶ προλέγει καὶ προλέγουσα φιλεῖ.

LXXII.

Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέντροισιν ἐχῖνον
Ῥαγολόγον, γλυκερῶν σίντορα θειλοπέδων,
Σφαιρηδὸν σταφυλῇσιν ἐπιτροχάοντα δοκεύσας
Κώμαυλος Βρομίῳ ζωὸν ἀνεκρέμασε.

LXXIII.

Πανὶ Βίτων χίμαρον, νύμφαις ῥόδα, θύρσα Λυαίῳ
Τεισὸν ὑπ' εὐπετάλοις δῶρον ἔθηκε φόβαις.
Δαίμονες ἀλλὰ δέχοισθε κεχαρμένοι· αὔξετε δ' αἰεί,
Πάν, ἀγέλην· Νύμφαι, πίδακα· Βάκχε, γάνος.

LXXIV.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τῶν Ἐρώντων
Ἑσμὸν ἐνὶ προθύροις αἰὲν ἔχουσα νέων
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

LXXV.

Γνωτῶν τρισσατίων ἐκ τρισσατίης λίνα θήρης
Δέχνυσο, Πάν· Πίγρης σοι γὰρ ἀπὸ πτερύγων
Ταῦτα φέρει· θηρῶν, Δᾶμις· Κλείτωρ δὲ θαλάσσης·
Καί σφι δὺς εὐαγρεῖν ἠέρα, γαῖαν, ὕδωρ.

LXXVI.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μηλικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμόθρηξι θεοῖς
Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λουκίλλιος ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

LXXVII.

Τοὺς θυρεοὺς ὁ Μολοσσὸς Ἰτωνίδι δῶρον Ἀθάνᾳ
Πύρρος ἀπὸ θρασέων ἐκρέμασεν Γαλατᾶν.
Πάντα τὸν Ἀντιγόνου καθελὼν στρατόν. οὐ μέγα θαῦμα
Αἰχμηταὶ καὶ νῦν καὶ πάρος Αἰακίδαι.

LXXVIII.

Ἡ κόρυς ἀμφοτέρην ἔλαχον χάριν· εἰμὶ δ' ὁρᾶσθαι
Καὶ τερπνὴ φιλίοις καὶ φόβος ἀντιπάλοις.
Ἐκ δὲ Πυλαιμένεος Πείσων μ' ἔχει· ἔπρεπεν ἄλλαις
Οὔτε κόρυς χαίταις, οὔτε κόμαι κόρυθι.

LXXIX.

Αὐτὸν Πορφύριον μὲν ἀπηκριβώσατο χαλκῷ
Ὁ πλάστης, ἔμπνουν οἷα τυπωσάμενος.
Τίς δὲ χάριν, τίς ἄεθλα, τίς ἔνθεα δήνεα τέχνη
Τάξει καὶ νίκην οὔποτ' ἀμειβομένην;

LXXX.

Ἀντολίης, δύσιός τε, μεσημβρίης τε καὶ Ἄρκτου
Σὸς δρόμος ὑψιφαὴς ἀμφιβέβηκεν ὅρους.
Ἄφθιτε Κωνσταντῖνε· θανεῖν δέ σε μή τις ἐνίσπῃ·
Τῶν γὰρ ἀνικήτων ἅπτεται οὐδ' Ἀΐδης.

LXXXI.

Ἑπτὰ πολυπλανέες κατ' Ὄλυμπον ἀστέρες οὐδόν,
Μήνη, Ζεύς, Ἄρης, Παφίη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς.
Οὕνεκ' ἀπ' αἰθερίου μεταιρείσμεθα πνεύματος ἕλκειν
Δάκρυ, γέλωτα, χολήν, γένεσιν, λόγον, ὕπνον, ὄρεξιν.

LXXXII.

Ἅ δ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
Αἴαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα· ὡς παρ' Ἀχαιοῖς
Ἁ δολόφρων Ἀπάτα κρεῖσσον ἐμεῦ κέκριται.

LXXXIII.

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις.
Ἣ πατρός τε καὶ ἀνδρός, ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων
Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

LXXXIV.

Τῆνος ὅδε Ζήνων Κιτίῳ φίλος, ὃς ποτ' Ὄλυμπον
Ἔδραμεν, οὐκ Ὄσσῃ Πήλιον ἀνθέμενος.

Οὐδὲ

Οὐδὲ τάγ' Ἡρακλῆος ἀέθλια· πῶ δὲ ποτ' ἄστρα,
Ἄτρεπτον μήνας εὗρε σαοφροσύνας.

LXXXV.

Ἁ Κύπρις Μούσαισι· Κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
Τιμᾶτ'· ἢ τὸν Ἄρην ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
Αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν· Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα·
Ἡμῖν οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον.

LXXXVI.

Ἱπποδίων μύρμηκι Μενέστρατος ὡς ἐλέφαντι
Δίσμορος ἐξαπίνης ὕπτιος ἐξετάθη.
Λακτισθεὶς δ' ὡς εἶχε τὸ καίριον, Ὦ φθόνε, φησί,
Οὕτως ἱπποδίων ὤλετο καὶ Φαέθων.

LXXXVII.

Αἰνιγματῶδες.

Εἰς ἔσοπτρον.

Ἄν μ' ἐσίδῃς, καὶ ἐγώ σε, τί με βλεφάροισι δέδορκας;
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ βλεφάροις· οὐ γὰρ ἔχω βλέφαρα.
Ἄν δ' ἐθέλῃς, λαλέω φωνῆς δίχα, σοὶ γὰρ ὑπάρχει
Φωνή· ἐμοὶ δὲ μάτην χείλε' ἀνοιγόμενα.

LXXXVIII.

Εἰς δέλτον.

Ὕλη μέν με ἔτικτεν, ἐκαινούργει δὲ σίδηρος·
Εἰμὶ δὲ μουσάων μυστικὸν ἐκδόχιον.
Κλειομένη σιγῶ· λαλέω δ' ὅταν ἐκπετάσῃς με·
Κοινωνὸν τὸν Ἄρη μοῦνον ἔχουσα λόγων.

I.

Ο Σταδιεὺς Ἀρίης ὁ Μενεκλέος οὐ κατελέγχει
　Περσέα σὺν κλείνῃ Ταρσοῦ Κίλισσα πόλι.
Τοῖοι γὰρ παιδὸς πτηνοὶ πόδες· οὐδ' ἂν ἐκείνῳ
　Οὐδ' αὐτὸς Περσεὺς νῶτον ἔδειξε θέων.
Ἢ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγγων ἢ τέρματος εἶδέ τις ἄκρου
　Ἠΐθεον· μέσσῳ δ' οὔποτ' ἐνὶ σταδίῳ.

II.

Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν· ἀμφότεροι δὲ
　Εἰς αὑτοὺς τὸ τύχης ἐνδεὲς ἡρμόσαν.
Τυφλὸς γὰρ λιπόγυιον ἐπωμάδιον βάρος αἴρων
　Ταῖς κείνου φωναῖς ἀτραπὸν ὀρθοβάτει.
Πάντα δὲ ταῦτ' ἐδίδαξε πικρὴ πάντολμος ἀνάγκη
　Ἀλλήλοις μερίσαι τ' οὐλλιπὲς εἰς ἔλεον.

III.

Φεύγει Λάκων ποτὲ δῆιον· ὑπαντιάσασα δὲ μήτηρ
　Εἶπε, κατὰ στέρνων ἄορ ἀνασχομένη
Ζώων μὲν, σέο ματρὶ διαμπερὲς αἶσχος ἀνάπτεις·
　Καὶ κρατερᾶς Σπάρτας πάτρια θεσμὰ λύεις.
Ἢν δὲ θάνῃς παλάμῃσιν ἐμαῖς, μάτηρ μὲν ἀκούσω
　Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένα.

IV.

Πυλοῖ Λεωνίδεω κατιδὼν δέμας αὐτοδάϊκτον
　Ξέρξης, ἐχλαίνου φάρεϊ πορφυρέῳ.
Κἀκ νεκύων δ' ἤχησεν ὁ τᾶς Σπάρτας μέγας ἥρως,
　Οὐ δέχομαι προδόταις μισθὸν ὀφειλόμενον.
Ἀσπίς μοι τύμβου κόσμος μέγας· ἔρρε τὰ Περσῶν·
　Ἥξω κ' εἰς Ἀΐδην ὡς Λακεδαιμόνιος.

V.

Μήτε βαθυκτεάνοιο τύχης κουφίζεο ῥοίζῳ,
　Μήτε σέο γνάμψῃ φροντὶς ἐλευθερίην.

Πᾶς

Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀσαθέεσσι βίος πολεμίζεται αὔραις,
Τῇ καὶ τῇ δαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος.
Ἡ δ' ἀρετὴ σαθερόν τι καὶ ἄτροπον ἧς ἔπι μοῦνος
Κύματα θαρσαλέως ποντοπόρει βιότου.

VI.

Ἐλθὼν εἰς Ἀΐδην, ὅτε δὴ σοφὸν ἤνυσε γῆρας
Διογένης ὁ Κύων Κροῖσον ἰδὼν ἐγέλα,
Καὶ στρώσας ὁ γέρων τὸ τριβώνιον ἐγγὺς ἐκείνου
Τοῦ πολλὴν ἐκ ποταμοῦ χρυσὸν ἀφυσσαμένου,
Εἶπεν, ἐμοὶ καὶ νῦν πλείων τόπος, ὅσσα γὰρ εἶχον
Πάντα φέρω σὺν ἐμοὶ, Κροῖσε· σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

VII.

Ἤμην ἀχρεῖον κάλαμος φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
Οὐ σῦκ', οὐ μῆλον φύεται, οὐ σταφυλή.
Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
Χείλεα, καὶ στεινὸν ῥοῦν ὀχετευσάμενος.
Ἐκ δὲ τοῦ εὖτε πίοιμι μέλαν ποτόν, ἔνθεος οἷα
Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λέγω στόματι.

VIII.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
Παισὶ, λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης.
Πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.
Δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον. ἦ γὰρ ἔγωγε
Δυσδαίμων ἐπ' ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

IX.

Ἰοτυπὴς Διὸς ὄρνις ἐπίσατο Κρῆτα φαρέτρης,
Οὐρανόθεν τόξῳ τόξον ἀμυνόμενος.
Κεῖνον δ' εὐθὺς ἄκοντι παλινδρομέοντι κατῴκλα
Ἠερόθεν πίπτων δ' ἔκτανεν ὡς ἔθανεν.
Μηκέτ' ἐφ' ὑμετέροις ἀψίδεσι, Κρῆτες, ὀϊστοῖς
Εὐχεῖσθ', ὑμνείσθω καὶ Διὸς εὐστοχίη.

X.

X.

Δορκάδος ἀρτιτόκοιο πιθηνητήριον οὖθαρ
Ἔμπλεον εἰδοῦσα· πικρὸς ἔτυψεν ἔχις.
Νεβρὸς δ' ἰομιγῆ θηλὴν σπάσε καὶ τὸ δυσαλθὲς
Τραύματος ἐξ ὀλοοῦ λυγρὸν ἔβρωξε γάλα.
Ἀδῖνα δ' ἠλλάξαντο· καὶ αὐτίκα νηλεῖ μοίρῃ
Ἣν ἔπορεν γαστὴρ, μαστὸς ἀφεῖλε χάριν.

XI.

Ταῦροι πρηΰτένοντες, ἀροτρευτῆρες ἀρούρης
Εἰν ἁλὶ τοὺς γαίης ἀντέχομεν καμάτους.
Αὔλακα τὴν ἀσίδηρον ἐν ὕδασιν ἕλκομεν ἄμφω
Μακροτενῶν σχοίνων ἅμμα σαγηνόδετον.
Ἰχθύσι δ' ἐκ σταχύων λατρεύομεν οἱ ταλαεργοί,
Ἤδη κἂν πελάγει καρπὸν ἄρουσι βόες.

XII.

Οὔρεος ἐξ ὑπάτοιο λαγὼς πέσεν ἔς ποτε βένθος
Ἐκπροφυγεῖν μεμαὼς τρηχὺν ὀδόντα κυνός.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἤλυξε κακὸν μόρον· αὐτίκα γάρ μιν
Εἰνάλιος μάρψας πνεύματος ὠρφάνισε.
Ἐκ πυρὸς, ὡς αἶνος, πέσες ἐς φλόγας. ἦ ῥά σε δαίμων
Κὴν ἁλὶ, κὴν χέρσῳ θρέψε κυνέεσσι βορήν.

XIII.

Παμφάγος, ἑρπυστὴς κατὰ δώματα, λιχνοβόρος μῦς
Ὄστρεον ἀθρήσας χείλεσι πεπταμένον,
Πώγωνος δικροῖο νόθην ὠδάξατο σάρκα,
Αὐτίκα δ' ὀστρακόεις ἐπλατάγησε δόμος.
Ἡρμόσθη δ' ὀδύναισιν· ὁ δ' ἐν κλείθροισιν ἀφύκτοις
Ληφθεὶς, αὐτοφόνον πότμον ἐπεσπάσατο.

XIV.

Εὔκολος Ἑρμείας, ὦ ποιμένες. ἔν τε γάλακτι
Χαίρων καὶ δρυΐνῳ σπενδόμενος μέλιτι

Ἀλλ'

'Αλλ' οὐχ Ἡρακλέης· ἕνα γὰρ κτίλον ἢ παχὺν ἀρνα
'Αιτεῖ· καὶ πάντως ἓν θύος ἐκλέγεται.
'Αλλὰ λύκους εἴργει· τί δὲ τὸ πλέον; εἰ τὸ φυλαχθὲν
"Ολλυται, εἴτε λύκοις,, εἴθ' ὑπὸ τοῦ φύλακος.

XV.

Εἶπέ ποτ' Εὐρώτας ποτὶ τὰν Κύπριν· ἢ λάβε τεύχη,
Ἢ 'ξιθι τᾶς Σπάρτας· ἁ πόλις ὁπλομανεῖ.
Ἁ δ' ἁπαλὸν γελάσασα, Καὶ ἔσσομαι αἰὲν ἀτευχής,
Εἶπε, καὶ οἰκήσω τὰν Λακεδαιμονίαν.
Χ' ἁ μὲν Κύπρις ἄνοπλος· ἀναιδέες οἱ δὲ λέγουσι
Ἵστορες, ὡς ἁμὶν χ' ἁ θεὸς ὁπλοφορεῖ.

XVI.

Κοινῇ παρ κλισίῃ ληθαργικὸς ἠδὲ φρενοπλὴξ
Κείμενοι, ἀλλήλων νοῦσον ἀπεσκέδασαν.
'Εξέθορε κλίνης γὰρ ὁ τολμήεις ὑπὸ λύσσης
Καὶ τὸ ἀναίσθητον παντὸς ἔτυψε μέλους·
Πληγαὶ δ' ἀμφοτέροις ἐγίνοντ' ἄκος· ὧς ὁ μὲν αὐτῶν
Ἔγρετο· τὸν δ' ὕπνῳ πουλὺς ἔλειψε κόπος.

XVII.

Γράμμα τόδ' Ἀρήτοιο δαήμονος· ὅς ποτε λεπτῇ
Φροντίδι δηναιοὺς ἀστέρας ἐφράσατο.
'Απλανέας τ' ἄμφω καὶ ἀλήμονας, οἷσιν ἐναργὴς
'Αλλόμενος κύκλοις οὐρανὸς ἐνδέδεται.
'Αινείσθω δὲ καμὼν ἔργον μέγα, καὶ Διὸς εἶναι
Δεύτερος, ὅστις ἔθηκ' Ἄστρα φαεινότερα.

XVIII.

Θειοδώρης Πείσωνι τὰ τεχνήεντα κύπελλα
Πέμπει· χωροῦμεν δ' οὐρανὸν ἀμφότερα.
Δοιὰ γὰρ ἐκ σφαίρης τετμήμεθα· καὶ τὸ μὲν ἡμῶν
Τοὺς νοτίους· τό δ' ἔχει τείρεα τὰν βορέη.
'Αλλὰ σὺ μηκέτ' ἐς Ἄρκτον ἐπίβλεπε· δοιὰ δ' ἐν ἀμφοῖν
Μέτρα πιών, ἄθρει πάντα τὰ φαινόμενα.

XIX.

XIX.

Κωμάζω, χρύσειον ἐς ἑσπερίων χορὸν ἄστρων
  Λεύσσων, οὐδ' ἄλλων λὰξ ἐβάρυνα χορούς.
Στέψας ἀνθοβόλον κρατὸς τρίχα, τὴν κελαδεινὴν
  Πηκτίδα μουσοπόλοις χερσὶν ἐπηρέθισα.
Καὶ τάδε δρῶν εὔκοσμον ἔχω βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὰς
  Κόσμος ἄνευθε λύρης ἔπλετο καὶ στεφάνου.

XX.

Ἄβαλε χειμερίου με κατέκλυσε κύματα πόντου
  Δειλαίην, νεκύων φόρτον ἀμειψαμένην.
Αἰδέομαι σωθεῖσα τί μοι πλέον ὅρμον ἱκέσθαι,
  Δεδομένῃ φωτῶν πείσματα δυσμόρων·
Κωκυτοῦ με λέγοιτε βαρὺ σκάφος· ὤλεσα φῶτας
  Ὤλεσα· ναυηγοὶ δ' εἰσὶν ἔσω λιμένος.

XXI.

Ὁλκὰς ἀμετρήτου πελάγευς ἀνύσασα κέλευθον
  Καὶ τοσάκις χαροποῖς κύμασι νηξαμένη,
Ἣν ὁ μέλας οὔτ' αἶγος ἐπόντισεν, οὔτ' ἐπὶ χέρσον
  Ἤλασε χειμερίων ἄγριον οἶδμα νότων.
Ἐν πυρὶ νῦν ναυηγὸς, ἐγὼ χθονὶ μέμφομ' ἀπίστῳ
  Νῦν ἁλὸς ἡμετέρης ὕδατα διζομένη.

XXII.

Εἰς οἶνον ἀπὸ κριθῆς.

Τίς; πόθεν εἶς Διόνυσε; μὰ γὰρ τὸν ἀληθέα Βάκχον
  Οὔ σ' ἐπιγινώσκω· τὸν Διὸς οἶδα μόνον.
Κεῖνος νέκταρ ὄδωδε· σὺ δὲ τράγου. ἦ ῥά σε Κελτοὶ
  Τῇ πενίῃ βοτρύων, τεῦξαν ἀπ' ἀσταχύων.
Τῷ, σε χρὴ καλέειν Δημήτριον, οὐ Διόνυσον,
  Πυρογενῆ μᾶλλον· καὶ βρόμον, οὐ Βρόμιον.

XXIII.

Αὐταῖς σὺν κίχλησιν ὑπὸ φραγμοῖο διωχθεὶς
  Κόσσυφος, ἠερίης κόλπον ἔδυ νεφέλης.

Καὶ

Καὶ τὰς μὲν ζωοχηδὸν ἀνέκδρομος ὤχμασι θώμιγξ
  Τὸν δὲ μόνον πλεκτὴν αὖθι μεθῆκε λίνων.
Ἱερὸν ἀοιδοπόλων ἐτύμως γένος· ἦ ἄρα πολλὴν
  Καὶ κωφαὶ λιγυρῶν φροντίδ' ἔχουσι παγαί·

XXIIII.

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα
  Τέττιγα, πτανοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσι.
Τὸν λάλον ἁ λαλόεσσα· τὸν εὔπτερον ἁ πτερόεσσα
  Τὸν ξένον ἁ ξεινά· ἀεινὸν ἠεινά.
Οὐχὶ τάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις οὐδὲ δίκαιον
  Ὄλλυσθ' ὑμνοπόλους ὑμνοπόλοις στόμασι.

XXV.

Ἡ πάρος εὐύδροισι λιβαζομένη προχοῇσι
  Πτωχὴ νῦν νυμφῶν μέχρι καὶ εἰς σταγόνα.
Λυθρώδεις γὰρ ἐμοῖσιν ἐνίψατο νάμασι χεῖρας
  Ἀνδροφόνος, κηλῖδ' ὕδασιν ἐγκεράων.
Ἐξ οὗ μοι κρῆναι φύγον ἥλιον· εἰς ἕνα Βάκχον
  (Εἰποῦσαι) νύμφαι μισγόμεθ' οὐκ ἐς Ἄρη.

XXVI.

Ἀνδρομάχης ἔτι θρῆνον ἀκούομεν, εἰσέτι Τροίην
  Δερκόμεθ' ἐκ βάθρων πᾶσαν ἐρειπομένην.
Καὶ μόθον Αἰάντειον ὑπὸ στεφάνῃσι πόληος,
  Ἠδὲ τὸν ἐξ ἵππων Ἕκτορα συρόμενον,
Μαιονίδαο διὰ μοῦσαν, ὃν οὐ μία πατρὶς ἀοιδὸν
  Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίματα.

XXVII.

Οὐκέτι πυργωθεὶς ὁ φαλαγγομάχας ἐπὶ δῆριν
  Ἄχθος ὁρμαίνει μυριόδους ἐλέφας·
Ἀλλὰ φόβῳ στείλας βαθὺν αὐχένα πρὸς ζυγοδέσμους
  Ἄντυγα διφρουλκεῖ Καίσαρος οὐρανίου.
Ἔγνω δ' εἰρήνης καὶ θὴρ χάριτ', ὄργανα ῥίψας
  Ἄρεος, εὐνομίης ἀντανάγει πατέρα.

XXVIII.

XXVIII.

Ξεῖνοι, τὴν περίβωτον ἐμὲ πόλιν, Ἴλιον ἱρήν,
Τὴν πάρος εὐπύργοις τείχεσι κληζομένην,
Αἰῶνος τέφρη κατεδήδοκεν· ἀλλ' ἐν Ὁμήρῳ
Κεῖμαι, χαλκείων ἕρκος ἔχουσα πυλῶν.
Οὐκέτι με σκάψει προσφθόρα δούρατ' Ἀχαιῶν·
Πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόμασι.

XXIX.

Ἕκτορ, ἀρήϊον αἷμα, κατὰ χθονὸς εἴπου ἀκούεις,
Χαῖρε, καὶ ἄμπνευσον βαιὸν ὑπὲρ πατρίδος.
Ἴλιον οἰκεῖται, κλεινὴ πόλις, ἄνδρας ἔχουσα
Σοῦ μὲν ἀφαυροτέρους, ἀλλ' ἔτ' ἀρηϊφίλους.
Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο· παρίστασο καὶ λέγ' Ἀχιλλεῖ
Θεσσαλίην κεῖσθαι πᾶσαν ὑπ' Αἰνεάδαις.

XXX.

Παισὶν ἐπὶ προτέροις ἤδη τρίτον ἐν πυρὶ μήτηρ
Θεῖσα καὶ ἀπλήστῳ δαίμονι μεμφομένη,
Τέτρατον ἄλγος ἔτικτε, καὶ οὐκ ἀνέμεινεν ἀδήλους
Ἐλπίδας, ἐν δὲ πυρὶ ζωὸν ἔθηκε βρέφος.
Οὐ θρέψω, λέξασα· τί γὰρ πλέον ἀΐδι μασοί
Κάμνετε; κερδήσω πένθος ἀμοχθότερον.

XXXI.

Οὗτος ὁ νῦν βέλτιστος Ὀλυμπικὸς εἶχε τὸ πρόσθεν
Ῥῖνα, γένειον, ὀφρῦν, ὠτάρια, βλέφαρα.
Εἶτ' ἀπογραψάμενος πύκτης ἀπολώλεκε πάντα,
Ὥστ' ἐκ τῶν πατρικῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρος.
Εἰκόνιον γὰρ ἀδελφὸς ἔχων προσενήνοχεν αὐτοῦ
Καὶ κέκειτ' ἀλλότριος, μηδὲν ὅμοιον ἔχων.

XXXII.

Πρὸς τὸν μάντιν Ὄλυμπον Ὀνήσιμος ἦλθ' ὁ παλαιστής,
Καὶ πένταθλος Ὕλας καὶ σταδιεὺς Μενεκλῆς.

Τίς μέλλει νικᾷν αὐτῶν τὸν ἀγῶνα, θέλοντες
  Γνῶναι· κἀκεῖνος τοῖς ἱεροῖς ἐπιδών,
Πάντες, ἔφη, νικᾶτε· μόνον μήτις σε παρέλθῃ,
  Καί σε παραστρέψῃ, καὶ σε παραπροχάσῃ.

XXXIII.

Εἰπὲ πόθεν σὺ μετρεῖς κόσμον καὶ πείρατα γαίης;
  Ἐξ ὀλίγης γαίης σῶμα φέρων ὀλίγον;
Σαυτὸν ἀρίθμησον πρότερον καὶ γνῶθι σεαυτόν,
  Καὶ τότ' ἀριθμήσεις γαῖαν ἀπειρεσίην.
Εἰ δ' ὀλίγον πηλὸν τοῦ σώματος οὐ καταριθμεῖς,
  Πῶς δύνασαι γνῶναι τῶν ἀμέτρων τὰ μέτρα;

XXXIV.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας δὲ σὺ οὔποτε βάψεις,
  Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις.
Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε,
  Ὥστε προσωπεῖον κ' οὐχὶ πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί· τί μαίνεαι; οὔποτε φῦκος
  Καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην.

XXXV.

Τοῦ γρυποῦ ῥητῆρος ὁρῶ τὴν ῥῖνα, Μένιππε·
  Αὐτὸς δ' οὐ μακρὰν φαίνεται εἶναι ἔτι.
Ἥξει· μείνωμεν ὅμως· εἰ γὰρ πολύ, πέντε
  Τῆς ῥινὸς σταδίους, οἴομαι, οὐκ ἀπέχει.
Ἀλλ' αὐτὴ μὲν (ὁρᾷς) προπορεύεται· εἰ δ' ἐπὶ βουνὸν
  Ὑψηλὸν στῶμεν, καὐτὸν ἐσοψόμεθα.

XXXVI.

Εἴ με φιλεῖς, ἔργῳ με φίλει, καὶ μή μ' ἀδίκει σύ,
  Ἀρχὴν τοῦ βλάπτειν τὴν φιλίην θέμενος.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρείσσονά φημι
  Τὴν φανερὰν ἔχθραν τῆς δολερῆς φιλίης.
Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἁλιπλανέεσσι χερείους
  Τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων.

XXXVII.

Ἀσκὸν τῶν ἀνέμων ἔλαβέν ποτε δῶρον Ὀδυσσεὺς
Πόντον ἐπιπλώων· χρῆμα γὰρ ἦν τι μέγα.
Ἀλλ᾽ ἐμὸς Αἴολος οὗτος ἔχων ἀνέμων πλέον ἕτερον
Ὄρνεον ἐκπέμπει τῶν ἀνέμων γεμίσας.
Πνεύματά μοι πτερόεντα φίλος καὶ πνεύματα πέμπεις.
Οὐ δύναμαι δὲ φαγεῖν θλιβομβρους ἀνέμους.

XXXVIII.

Εἰ μὲν ἐπ᾽ ἀττελάβους ἄγεται στρατὸς ἢ κυνομυίας
Ἢ μύας, ἢ ψυλλῶν ἱππικὸν ἢ βατράχων.
Γαῖε καὶ σὺ φοβοῦ μὴ καί σέ τις ἐγκαταλέξῃ.
Ὡς ἂν τῶν τούτων ἄξιον ὄντα μάχης.
Εἰ δ᾽ ἀρετῆς ἀνδρῶν ἄγεται στρατός, ἀτρέμας ἧσο,
Ῥωμαίοις οὐδεὶς πρὸς γεράνους πόλεμος.

XXXIX.

Πάντα καθ᾽ ἱστορίην ὀρχούμενος, ἓν τὸ μέγιστον
Τῶν ἔργων παριδὼν ἠνίασας μεγάλως.
Τὴν μὲν γὰρ Νιόβην ὀρχούμενος, ὡς λίθος ἔστης·
Καὶ πάλιν ὢν Καπανεὺς ἐξαπίνης ἔπεσες.
Ἀλλ᾽ ἐπὶ τῆς Κανάκης ἀφυῶς· ὅτι καὶ ξίφος ἦν σοι,
Καὶ ζῶν ἐξῆλθες· τοῦτο παρ᾽ ἱστορίην.

XL.

Ψυχὴν μὲν γράψαι χαλεπόν, μορφὴν δὲ χαράξαι
Ῥᾴδιον· ἀλλ᾽ ἐπὶ σοὶ τοὔμπαλιν ἀμφότερα.
Τῆς μὲν γὰρ ψυχῆς τὸ διάστροφον ἔξω ἄγουσα
Ἐν τοῖς φαινομένοις ἡ φύσις εἰργάσατο.
Τὸν δ᾽ ἐπὶ τῆς μορφῆς θόρυβον καὶ σώματος ὕβριν
Πῶς ἄν τις γράψαι, μηδ᾽ ἐσιδεῖν ἐθέλων;

XLI.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ ἀττικὰ ῥήματα πέντε
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.

Οὐδὲ

Οὐδὲ γὰρ εἰ κάρκαιρε, καὶ εἰ κοναβεῖ, τό τε σίζει,
  Καὶ κελάρυζε, λέγεις· εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς ῥήμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
  Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν ἃ λέγεις.

XLII.

Ἤθελον ἂν πλουτεῖν ὡς πλούσιος ἦν ποτε Κροῖσος;
  Καὶ βασιλεὺς εἶναι τῆς μεγάλης Ἀσίης·
Ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω Νικάνορα τὸν σοροπηγόν;
  Καὶ γνῶ πρὸς τί ποιεῖ ταῦτα τὰ γλωσσόκομα.
Ἀκτίῳ που πάσας, καὶ ταῖς κοτύλαις ὑποβρέξας
  Τὴν Ἀσίαν πωλῶ πρὸς μύρα καὶ στεφάνους.

XLIII.

Καὶ πίνε καὶ τέρπου Δημόκρατες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ
  Πιόμεθ', οὐδ' αἰεὶ τέρψιος ἑξόμεθα.
Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα καὶ μυρίσωμεν
  Αὐτούς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους.
Νῦν ἐν ἐμοὶ πιέτω μέθυ τὸ πλέον ὀστέα τἀμά.
  Νεκρὰ δὲ Δευκαλίων αὐτὰ κατακλυσάτω.

XLIV.

Θνήσκων Ἑρμοκράτης ὁ φιλάργυρος ἐν διαθήκαις
  Αὐτὸν τῶν ἰδίων ἔγραφε κληρονόμον.
Ψηφίζων δ' ἀνέκειτο, πόσον δώσει διεγερθεὶς
  Ἰητροῖς μισθοῦ, καὶ τί νοσῶν δαπανᾷ.
Ὡς δ' εὗρε πλείω δραχμὴν μίαν ἢν διασωθῇ,
  Λυσιτελεῖ θνήσκειν, εἶπε· καὶ ἐξετάθη.

XLV.

Ὄρνι Διὸς Κρονίδαο διάκτορε, τεῦ χάριν ἔστας
  Γοργὸς ὑπὲρ μεγάλου τύμβον Ἀριστομένους;
Ἀγγέλλω μερόπεσσιν, ὅθ' οὕνεκεν ὅσσον ἄριστος
  Οἰωνῶν γενόμαν, τόσσον ὅδ' ἠϊθέων.
Δειλαί τοι δειλοῖσιν ἐφεδρήσσουσι πέλειαι·
  Ἄμμες δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα.

XLVI.

Εἰς Θεμιστοκλέα.

Ἀντὶ τάφου λιτοῖο θὲς Ἑλλάδα, θὲς δ' ἐπὶ ταύτᾳ
Δούρατα, βαρβαρικᾶς σύμβολα ναυφθορίας.
Καὶ τύμβῳ κρηπῖδα περίγραφε Περσικὸν Ἄρη,
Καὶ Ξέρξην· τούτοις θάπτε Θεμιστοκλέα.
Στάλα δ' ἁ Σαλαμὶς ἐπικείσεται, ἔργα λέγουσα
Τἀμά· τί με σμικροῖς τὸν μέγαν ἐντίθετε;

XLVII.

Τὰν Πιτάναν Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους
Ἑπτὰ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος,
Δεικνὺς πρόσθια πάντα· τὸν αἱματόεντα δ' ὁ πρέσβυς
Παῖδ' ἐπὶ πυρκαϊῆς Τύννιχος εἶπε τιθείς·
Δειλοὶ κλαιέσθωσαν· ἐγὼ δέ σε, τέκνον, ἄδακρυς
Θάψω, τὸν καὶ ἐμόν, καὶ Λακεδαιμόνιον.

XLVIII.

Αἴλιος ὁ θρασύχειρ, Ἄργους πρόμος, ὁ ψὲ διώσας
Αὐχένα χρυσοδέτοις ἐν πολέμου στεφάνοις,
Τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος, ἔδραμε θυμῷ
Εἰς προτέρων ἔργων ἄρσενα μαρτυρίην.
Ὦσε δ' ὑπὸ σπλάγχνοις πλατὺ φάσγανον, ἓν μόνον εἰπών,
Ἄνδρας Ἄρης κλείνει, δειλοτέρους δὲ νόσος.

XLIX.

Οἱ δὲ τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς συναρίθμοις
Ἰναχίδαις Θυρέαν ἀμφὶ μαχεσσάμενοι,
Αὐχένας οὐ στρέψαντες, ὅπα ποδὸς ἴχνια πρῶτον
Ἡρμόσαμεν, ταύτᾳ καὶ λίπομεν βιοτάν.
Εἰ δέ τις Ἀργείων ἔφυγεν μόρον, ἦν ἀπ' Ἀδράστου·
Σπάρτᾳ δ' οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν, θάνατος.

L.

Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμμένος, οὐδ' ὀρέγοντος
Οὐδενὸς ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον·

Τοῖς

Τοῖς δ' ὑμετέροις κώλοισιν ὑπήλυθον ἤρεμα τύμβον,
  Εὗρον ὀϊζυροῦ τέρμα μόλις βιότου.
Ἠλλάχθη δ' ἐπ' ἐμοὶ νεκύων νόμος. οὐ γὰρ ἔθνησκον
  Πρῶτον, ἔπειτ' ἐτάφην, ἀλλὰ ταφεὶς ἔθανον.

LI.

Ναυηγόν με δέδορκας· ὃν ἡ κλείνασα θάλασσα
  Γυμνῶσαι πυμάτου φάρεος ᾐδέσατο.
Ἄνθρωπος παλάμῃσιν ἀταρβήτοις μ' ἀπέδυσε,
  Τόσσον ἄγος τόσσου κέρδεος ἀράμενος.
Κεῖνο μὲν ἐνδύσατο καὶ εἰν Ἀΐδαο φέροιτο,
  Καί μιν ἴδοι Μίνως τοὐμὸν ἔχοντα φάρος.

LII.

Γριπέα τὸν πρέσβυν, τὸν ἀλιτρύτου ἀπὸ κύμβης
  Ζῶντα, καὶ ἀγκίστροις καὶ μογέοντα λίνοις,
Ἐκ δεινοῦ τρηχεῖα νότου κατέδυσε θάλασσα,
  Ἔβρασε δ' εἰς κεφάλην πρώϊον ἠϊόνα
Χεῖρας ἀποβρωθέντα· τίς οὐ νόον ἰχθύσιν εἴποι
  Ἔμμεναι, αἳ μούνας, αἷς ὀλέκοντο, φάγον;

LIII.

Ἡ μία καὶ βιότοιο καὶ ἀΐδος ἤγαγεν εἴσω
  Ναῦς Ἱεροκλείδην, κοινὰ λαχοῦσα τέλη.
Ἔτρεφεν ἰχθοβολοῦντα, κατέφλεγε τεθνειῶτα·
  Σύμπλοος εἰς ἄγρην, σύμπλοος εἰς ἀΐδην.
Ὄλβιος ὁ γριπεὺς ἰδίῃ καὶ πόντον ἐπέπλει
  Νηΐ, καὶ ἐξ ἰδίης ἔδραμεν εἰς Ἀΐδην.

LIV.

Ἠπείρῳ μ' ἀποδοῦσα νέκυν τρηχεῖα θάλαττα
  Σύρεις καὶ τέφρης λοιπὸν ἔτι σκύβαλον.
Κἢν ἀΐδῃ ναυηγὸς ἐγὼ μόνος, οὐδ' ἐπὶ χέρσου
  Εἰρήνην ἕξω φρικαλέης σπιλάδος.
Ἢ τύμβευε κρατοῦσα καθ' ὕδατος, ἢ παραδοῦσα
  Γαίῃ, τὸν κείνης μηκέτι κλέπτε νέκυν.

LV.

Ἐκ γαιωμορίης Ἐτεοκλέα πόντιος ἐλπὶς
Ἕλκυσεν, ὀθνείης ἔμπορον ἐργασίης.
Νῶτα δὲ Τυρσηνῆς ἐπάταν ἁλός· ἀνδ' ἅμα νηῒ
Πρηνιχθεὶς, κείνης ὕδασιν ἐγκατέδυ.
Ἀθρόον ἐμβείσαντος ἀήματος· οὐκ ἄρ' ἀλωὰς
Ὡυτὸς ἐπιπνείει κ' εἰς ὀθόνας ἄνεμος.

LVI.

Οἰκογενὴς αἴλουρος ἐμὴν πέρδικα φαγήσας
Ζώειν ἡμετέροις ἔλπεται ἐν μεγάροις.
Οὔ σε, φίλη πέρδιξ, φθιμένην ἀγέραστον ἐάσω·
Ἀλλ' ἐπὶ σοὶ κτενέω τὴν σέθεν ἀντιβίην.
Ψυχὴ γὰρ σέο μᾶλλον ὀρίνεται, εἰσόκε ῥέξω
Ὅσσ' ἐπ' Ἀχιλλῆος Πύρρος ἔρεξε τάφῳ.

LVII.

Νῦν πλέον ἢ τὸ πάροιθε πύλας κρατεροῖο βερέθρου
Ὄμμασιν ἀγρύπνοις τρισσὲ φύλασσε κύον.
Εἰ γὰρ φέγγος ἔλειπον ἀλυσκάζουσαι ἰάμβων
Ἄγριον Ἀρχιλόχου φθέγμα Λυκαμβιάδες·
Πῶς οὐκ ἂν προλίποι σκοτίων πυλεῶνας ἐναύλων
Νεκρὸς ἅπας, φεύγων τάρβος ἐπεσβολίης;

LVIII.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὅς ποτε πικρὴν
Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
Αἱμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἥμερον· οἶδε Λυκάμβης
Μυρόμενος τρισσῶν ἅμματα θυγατέρων.
Ἠρέμα δὴ παράμειψον ὁδοιπόρε· μήποτε τοῦδε
Κινήσῃς τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

LIX.

Εἰ καὶ δακρυόεις, Εὐιππίδη, εἷλέ σε πότμος
Καί σε λυκορραισταὶ δεῖπνον ἔθεντο κύνες,

Τὸν

Τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηνῶν,
Τὸν σοφίῃ τραγικῇ μιξάμενον χάριτα,
Ἀλλ' ἔμολες Πελλαῖον ὑπ' ἠρίον, ὡς ἂν ὁ λάτρις
Πιερίδων, ναίῃς ἀγχόθι Πιερίδων.

LX.

Μνᾶμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου, ὀστέα δ' ἴσχει
Γῆ Μακεδών, ᾗ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
Πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλὰς Ἀθῆναι· πλεῖστα δὲ μούσαις
Τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.
Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἔστ' Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τοῦδε.
Τῇ γὰρ σῇ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχεται.

LXI.

Λατύπος Ἀρχιτέλης Ἀγαθάνορι παιδὶ θανόντι
Χερσὶν ὀϊζυραῖς ἡρμολόγησε τάφον.
Αἲ, αἲ πέτρον ἐκεῖνον, ὃν οὐκ ἐκόλαψε σίδηρος,
Ἀλλ' ἐτάκη πυκινοῖς δάκρυσι τεγγόμενος.
Φεῦ! στήλη φθιμένῳ κούφη μένε· κεῖνος ἵν' εἴπῃ,
Οὕτως πατρῴη χεὶρ ἐπέθηκε λίθον.

LXII.

Διογένευς τόδε σῆμα σοφοῦ κυνός, ὅς ποτε θυμῷ
Ἄρσενι γυμνήτην ἐξεπόνησε βίον.
Ὧ μία τις πήρα, μία διπλοΐς, εἷς ἅμ' ἐφοίτα
Σκίπων αὐτάρκους ὅπλα σαοφροσύνης.
Ἀλλὰ τάφου τοῦδ' ἐκτὸς ἴτ' ἄφρονες· ὡς ὁ Σινωπεὺς
Ἐχθαίρει φαῦλον πάντα καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

LXIII.

Ἀντολίαι, δύσιες, κόσμου μέτρα, καὶ τὰ Νέρωνος
Ἔργα δι' ἀμφοτέρων ἵκετο γῆς περάτων.
Ἥλιος Ἀρμενίην ἀνιὼν ὑπὸ χερσὶ δαμεῖσαν
Κείνου, Γερμανίην δ' εἶδε κατερχόμενος.

LXIV.

Οὗτος ὁ Κεκροπίδαισι βαρὺς λίθος Ἄρεϊ κεῖμαι,
Ξεῖνε, Φιλιππείης σύμβολον ἠνορέης.
Ὑβρίζων Μαραθῶνα καὶ ἀγχιάλου Σαλαμῖνος
Ἔργα, Μακηδονίοις ἔγχεσι κεκλιμένα.
Ὄμνυε νῦν νέκυας, Δημόσθενες· αὐτὰρ ἔγωγε
Καὶ ζωοῖς ἔσομαι καὶ φθιμένοισι βαρύς.

LXV.

Δέρκεο μυριόμοχθε τεοὺς Ἥρακλες ἀγῶνας,
Οὓς τλὰς ἀθανάτων οἶκον Ὄλυμπον ἔβης.
Γηρυόνην, κλυτὰ μῆλα, μέγαν πόνον Αὐγείαο,
Πώλους, Ἱππολύτην, πουλυκάρηνον ὄφιν,
Κάπρον θωΰκλῆρα, Χάους κύνα, θῆρα Νεμείης,
Οἰωνούς, ταῦρον, Μαιναλίην ἔλαφον,

LXVI.

Ὤλεσα τὸν Νεμέας θῆρ' ἄπλετον· ὤλεσα δ' Ὕδρην
Καὶ ταῦρον, κάπρου δ' ἀμφετίναξα γένυν.
Ζωστῆρ' ἑλκύσας, πώλους Διομήδεος εἷλον,
Χρύσεα μῆλα, κλάσας Γηρυόνην, ἔλαβον.
Αὐγείαν ἐδάην· κεμὰς οὐ φύγεν· ἔκτανον ὄρνις.
Κέρβερον ἠγαγόμην· αὐτὸς Ὄλυμπον ἔχω.

LXVII.

Χείρ με Πολυκλείτου Θασίη κάμεν· εἰμὶ δ' ἐκεῖνος
Σαλμωνεύς, βρονταῖς ὃς Διὸς ἀντεμάνην.
Ὅς με καὶ εἰν ἀΐδῃ πορθεῖ πάλι, καὶ με κεραυνοῖς
Βάλλει, μισῶν μου κ' οὐ λαλέοντα τύπον.
Ἴσχε Ζεῦ πρηστῆρα, μέθες χόλον· εἰμὶ γὰρ ἄπνους
Ὁ σκοπός· ἀψύχοις εἰκόσι μὴ πολέμει.

LXVIII.

Κολχίδα τὴν ἐπὶ παισὶν ἀλάστορα, τραυλὲ χελιδών,
Πῶς ἔτλης τεκέων μαῖαν ἔχειν ἰδίων;

Ἧς

Ἧς ἔπι ξανθὸς ὕφαιμος ἐπαστράπτει φόνιον πῦρ,
Καὶ πολιὸς γλυκύων ἀφρὸς ἄπο σταλάει.
Ἀτρεκέως ὁ σίδηρος ἐφ' αἵματι· φεῦγε πανώλη
Μητέρα· κἀν κηρῷ οἶδ' ἔπι τεκνοφονεῖν.

LXIX.

Τὰν ἀναδυομένην ἀπὸ ματέρος ἄρτι θαλάσσας
Κύπριν, Ἀπελλείης μόχθον ὅρα γραφίδος,
Ὡς χερὶ συμμάρψασα διάβροχον ὕδατι χαίταν
Ἐκθλίβει νοτερῶν ἀφρὸν ἀπὸ πλοκάμων.
Αὐταὶ νῦν ἐρέουσιν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
Οὐκέτι σοι μορφᾶς εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

LXX.

Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα βοηλάτην εἵλετο ῥάβδον
Οὖλος Ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην.
Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων
Ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον.
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ· πλῆσον ἀρούρας,
Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

LXXI.

Σεῖο πολυκλήεντα τύπον στήσαντο, Χερωνεῦ
Πλούταρχε, κρατερῶν υἷες Αὐσονίων.
Ὅττι παραλλήλοισι βίοις Ἕλληνας ἀρίστους
Ῥώμης εὐπολέμοις ἥρμοσας ἐνναέταις.
Ἀλλὰ τεοῦ βιότοιο παράλληλον βίον ἄλλον
Οὐδὲ σύγ' ἂν γράψαις· οὐ γὰρ ὅμοιον ἔχεις.

LXXII.

Ἡ πήρη καὶ χλαῖνα καὶ ὕδατι πληθεῖσα
Μᾶζα, καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,
Καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο, σοφῷ Κυνὶ μέτρα βίοιο
Ἄρκια· κἠν τούτοις ἦν τι περισσότερον.
Κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην
Εἶπε, τί καὶ σε μάτην ὄστρακον ἠχθοφόρουν;

LXXIII.

LXXIII.

Ἕλκος ἔχω τὸν ἔρωτα, ῥέει δέ μοι ἕλκεος ἰχὼρ
Δάκρυον, ὠτειλῆς οὔποτε τερσομένης.
Εἰμὶ καὶ ἐν κακότητι ἀμήχανος, οὐδὲ Μαχάων
Ἤπιά μοι πάσσει φάρμακα δευομένῳ.
Τήλεφός εἰμι, Κόρη· σὺ δὲ γίνεο πιστὸς Ἀχιλλεύς·
Κάλλεϊ σῷ παῦσον σὸν πόθον, ὡς ἔβαλες.

LXXIV.

Τὴν Νιόβην κλαίουσαν ἰδών ποτε βουκόλος ἀνὴρ
Θάμβεεν εἰ λείβειν δάκρυον οἶδε λίθος.
Αὐτὰρ ἐμὲ στενάχοντα τόσης κατὰ νυκτὸς ὁμίχλην
Ἔμπνοος Εὐίππη οὐκ ἐλέαιρε λίθος.
Αἴτιος ἀμφοτέροισιν ἔρως ὀχετηγὸς ἀνίης,
Τῇ Νιόβῃ τεκέων· αὐτὰρ ἐμοὶ παθέων.

LXXV.

Ἠράσθης πλουτῶν, Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν
Οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει!
Ἡ δὲ πάρος σε καλοῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἄδωνιν,
Ζηνοφίλα, νῦν τοι τοὔνομα πυνθάνεται.
Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις; ἦ μόλις ἔγνως
Τοῦτ' ἔπος, ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

LXXVI.

Πέμπω σοι Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος ἄνθεσι πλέξας,
Αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις δρεψάμενος παλάμαις.
Ἔστι κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερή τ' ἀνεμώνη,
Καὶ Νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυαναυγὲς ἴον.
Ταῦτα στεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα,
Ἀνθεῖς καὶ λήγεις, καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος.

LXXVII.

Νῦν μοι χαῖρε λέγεις ὅτε σου τὸ πρόσωπον ἀπῆλθε
Κεῖνο τὸ τοῦ λύγδου, βάσκανε, λειότερον.

Νῦν μοι προσπαίζεις, ὅτε τὰς τρίχας ἠφάνικας σοῦ
Τὰς ἐπὶ τοῖς σοβαροῖς αὐχέσι πλαζομένας.
Μηκέτι μοι, μετέωρε, προσέρχεο μηδὲ συναντᾷ·
Ἀντὶ ῥόδου γὰρ ἐγὼ τὴν βάτον οὐ δέχομαι.

LXXVIII.

Λαῒς ἀμαλδυνθεῖσα χρόνῳ περικαλλέα μορφὴν,
Γηραλέων στυγέει μαρτυρίην ῥυτίδων.
Ἔνθεν πικρὸν ἔλεγχον ἀπεχθήρασα κατόπτρου,
Ἄνθετο δεσποίνῃ τῆς πάρος ἀγλαΐης.
Ἀλλὰ σύ μοι, Κυθέρεια, δέχου νεότητος ἑταῖρον
Δίσκον ἐπεὶ μορφὴ σὴ χρόνον οὐ τρομέει.

LXXIX.

Παῖδα πατὴρ Ἄλκων ὀλοῷ σφιγχθέντα δράκοντι
Ἀθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμψε χερί.
Θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε· διὰ στόματος γὰρ ὀϊστὸς
Ἤϊξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὕπερθε βρέφους.
Παυσάμενος δὲ φόνοιο παρὰ δρυῒ τῇδε φαρέτρην
Σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

LXXX.

Νῆά σοι, ὦ πόντου βασιλεῦ καὶ κοίρανε γαίης,
Ἀντίθεμαι Κρίαντος μηκέτι τεγγομένην.
Νῆα πολυπλανέων ἀνέμων πτερόν, ᾗς ἔπι δειλὸς
Πολλάκις ᾠϊσάμην εἰσελάαν ἀΐδην.
Πάντα δ' ἀπειπάμενος φόβον, ἐλπίδα, πόντον, ἀέλλας,
Πιστὸν ὑπὲρ γαίης ἴχνιον ἡδρασάμην.

LXXXI.

Φεύγετ' Ἀριστάρχειοι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἑλλάδα, τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος·
Γωνιοβόμβυκες, μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμηλε
Τὸ σφὶν καὶ σφῶϊν· καὶ τὸ μὶν ἠδὲ τὸ νίν.
Τοῦθ' ὑμῖν εἴη δυσπέμφελον· Ἡροδίκῳ δὲ
Ἑλλὰς ἀεὶ μίμνοι καὶ θεόπαις Βαβυλών.

LXXXII.

Ἄνθρωπον μοχθεῖτε τί χείρονα, καὶ διὰ κέρδος
Ἄπληστον νεικέων ἄρχετε καὶ πολέμων;
Τῆς φύσιος δ' ὁ πλοῦτος ὅρον τινὰ βαιὸν ἐπίσχει,
Αἱ δὲ κεναὶ κρίσιες τὴν ἀπέραντον ὁδόν.
Τοῦτο Νεοκλῆος πινυτὸν τέκος ἢ παρὰ Μουσῶν
Ἔκλυεν, ἢ Πυθοῦς ἐξ ἱερῶν τριπόδων.

LXXXIII.

Εἰς Βιβλιοθήκην.

Αἰῶνος ἀπέρειτμα ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμεῖο
Παιδείης μύθους γνῶθι παλαιγενέας.
Μήδ' ἐς Ὁμηρείην σελίδ' ἔμβλεπε, μήδ' ἐλεγείην.
Μὴ τραγικὴν μοῦσαν μήδε μελογραφίην.
Μὴ κυκλίων ζήτει πολύθρουν στίχον· εἰς ἐμὲ δ' ἀθρῶν
Εὑρήσεις ἐν ἐμοὶ πάνθ' ὅσα κόσμος ἔχει.

LXXXIV.

Ἰχθύας ἀγκίστρῳ τις ἀπ' ἠόνος εὐτριχι βάλλων
Εἵλκυσε ναυηγοῦ κρᾶτα λιποτριχέα.
Οἰκτείρας δὲ νέκυν τὸν ἀσώματον, ἐξ ἀσιδήρου
Χειρὸς ἐπισκάπτων λιτὸν ἔχωσε τάφον.
Εὗρε δὲ καθθέμενον χρυσοῦ κλέαρ· ἦ ῥα δικαίοις
Ἀνδράσιν εὐσεβίης οὐκ ἀπόλωλε χάρις.

LXXXV.

Σμίνθος ὁ παντοίης δαιτὸς λιχνὸς, οὔτε μυάγρης
Δειλὸς, ὁ καὶ θανάτου κέρδεα ληιζόμενος.
Νευραλάλου Φοίβου χορδὴν θρίσεν· ἡ δ' ἐπὶ πῆχυν
Ἑλκομένη θηρὸς λαιμὰν ἀπεβρόχισε.
Τόξων εὐστοχίην θαυμάζομεν· ὃς δὲ κατ' ἐχθρῶν
Ἤδη καὶ κιθάρην εὔστοχον ὅπλον ἔχει.

LXXXVI.

LXXXVI.

Ἰητρὸς Κρατέας καὶ Δάμων ἐνταφιαστὴς
  Κοινὴν ἀλλήλοις θέντο συνωμοσίην·
Καί ῥ' ὁ μὲν οὓς κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμῶνας
  Εἰσεπιδεσμεύειν πέμπε φίλῳ Κρατέᾳ·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος Κρατέας εἰσενταφιάζειν
  Πέμπεν ὅλους αὐτῷ τοὺς θεραπευομένους.

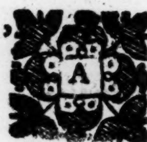
LXXXVII.

Ἕκτορι μὲν Τροίη συγκάτθανεν, οὐδ' ἔτι χεῖρας
  Ἀντῆρεν Δαναῶν παισὶν ἐπερχομένοις.
Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο· πατρίδες ἄρα
  Ἀνδράσιν, οὐ πάτραις ἄνδρες ἀγαλλόμεθα.
Φθῖσθαι δ' ἀμφοτέρους ψευδὴς φάτις, εἴπερ ἀληθὴς
  Φοῖβος· ἀνικήτων ἅπτεται οὐδ' Ἀΐδης.

LXXXVIII.

Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῷος γένος, ἐνθάδε κεῖται,
  Φοίβου ἀπὸ ῥίζης ἀθανάτου γεγαώς·
Ὃς πλείστους κρυεραῖσι μαραινομένους ὑπὸ νούσοις
  Φῶτας ἀπέστρεψεν Περσεφόνας θαλάμων.
Πλεῖστα τρόπαια νόσων στήσας ὅπλοις Ὑγιείης,
  Δόξαν ἑλὼν πολλὴν οὐ τύχῃ ἀλλὰ τέχνῃ.

I.

Ρχὴ γραμματικῆς πεντάστιχός ἐστι κατάρα·
Πρῶτος μῆνιν ἔχει, δεύτερος οὐλομένην,
Καὶ μετὰ δ' οὐλομένην, Δαναῶν πάλιν ἄλγ
Ὁ τρίταλος ψυχὰς εἰς Ἀΐδην κατάγει. (πολ
Τοῦ δὲ τεταρταίου τὰ ἑλώρια καὶ κύνες ἀργοί,
Πέμπτου δ' οἰωνοὶ καὶ χόλος ἐστὶ Διός.
Πῶς οὖν γραμματικὸς δύναται μετὰ πέντε κατάρας,
Καὶ πέντε πτώσεις μὴ μέγα πένθος ἔχειν;

II.

Ἀγγελίην παρὰ Ζηνὸς ἐπεὶ φέρεν ἠεροδινής
Αἰετός, οἰωνῶν μοῦνος ἐνουράνιος,
Οὐκ ἔφθη τὴν Κρῆτα· δόλῳ δ' ἐνετείνατο νευρήν,
Πτηνὸν δ' ὁ πτερόεις ἰὸς ἐληΐσατο.
Ζηνὸς δ' οὐ παρὰ δίκην ἔλαθεν νόμος, ἔμπεσε δ' ὄρνις
Ἀνδρεί· τὰ δ' εὐστοχίης ἀντεπέπεσε βέλη,
Αὐχένι δ' ἰὸν ἔπηξεν, ὃν ἤπαπι κοίμισεν αὐτός·
Ἐν δὲ βέλος διοῶν αἷμ' ἔπιεν θανάτων.

III.

Πένθιμον ἡνίκα παρεὶ Πολυξείνης Ὑμέναιον
Ἤνυσεν ὀγκωτοῦ Πύῤῥος ὕπερθε τάφου.
Ὣ δὲ πολυκλαύστοιο κόμας λακίσασα καρήνου
Κισσηὶς τεκέων κλαῦσε φόνους Ἑκάβη.
Πρόσθε μὲν ἀξονίοις φθιτὸν εἴρυσας Ἕκτορα δεσμοῖς,
Νῦν δὲ Πολυξείνης αἷμα λέχη φθίμενος.
Αἰακίδη τί τοσοῦτον ἐμὴν ὠδύσαο νηδύν;
Παισὶν ἔφυς γὰρ ἐμοῖς ἤπιος οὐδὲ νέκυς.

IV.

Τίπτε με τὴν φιλέρημον ἀναιδέϊ ποιμένες ἄγρῃ
Τέττιγα δροσερῶν εἵλετ' ἀπ' ἀκρεμόνων;

Τὴν νυμφῶν παρόδῖτιν ἀηδόνα, καύματι μέσσῳ
  Οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξουθὰ λαλεῦντα νάπαις,
Ἠνίδε καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον, ἠνίδε τόσους
  Ψᾶρας ἀρουραίης ἅρπαγας εὐποείης.
Καρπῶν δηλητῆρας ἑλεῖν θέμις. ὄλλυτ' ἐκείνους.
  Φύλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσου;

V.

Βωλοτόμοι μύρμηκες ὁ γῆς στρατός, ἡνίκ' ἐσύλων
  Γειομόρου μελιχρὴν Σμηνοδόκου χάριτα,
Μηνίσας ὁ πρέσβυς ἐς ὕδατα κρωσσὸν ἔβαψε,
  Ἐνθάδε τοὺς ἀπὸ γῆς οὐ δοκέων πελάσειν.
Οἱ δὲ νέας κύφας ἀχυρωτίδας ἀντιφέροντες
  Αὐτοκυβερνητοὶ πρὸς τάχος ἐτρόχασαν.
Ἦ ῥα φίλη γαστὴρ καὶ βαιοτάτους ἀνέπεισεν
  Ἐκ χθονὸς εἰς νύμφας καινοτάτους ἐξέτας·

VI.

Τέσσαρες αἰωροῦσι τανυπτερύγων ἐπὶ νώτων
  Νῖκαι ἰσηρίθμους υἱέας ἀθανάτων.
Ἁ μὲν Ἀθηναίαν πολεμηδόκον· ἁ δ' Ἀφροδίταν,
  Ἁ δὲ τὸν Ἀλκείδαν, ἁ δ' ἀνίκαλον Ἄρη,
Σεῖο κατ' ἀμφόροφον γραπτὸν στέγος, ἐς δὲ νέον γ'
  Οὐρανόν, ὦ Ῥώμας Γαῖε πάτρας ἔρυμα.
Θείη ἀνίκατον μὲν ὁ βουφάγος, ἁ δέ γε Κύπρις
  Εὔγαμον, εὔμητιν Παλλάς, ἄτρεστον Ἄρης.

VII.

Γειαρότης Ἄρχιππος, ὅτ' ἐκ νούσοιο βαρείης
  Ἄρτι λιποψυχέων ἔρρεεν εἰς ἀΐδην,
Εἶπε τάδ' υἱέσιν· ὦ φίλτατα τέκνα, μάκελλαν
  Καὶ τὸν ἀροτρητὴν στέρξατέ μοι βιοτάν.
Μὴ σφαλερῆς αἰνεῖτε πόνον στονόεντα θαλάσσης,
  Καὶ βαρὺν ἀτηρῆς ναυτιλίης κάματον.

Ὥσπερ

Ὅσσον μητρυιῆς γλυκερωτέρη ἔπλετο μήτηρ,
Τόσσον ἁλὸς πολιῆς γαῖα ποθεινοτέρη.

VIII.

Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνωΐστου Μελιτίνη
Υἱέα σῷ φόρτῳ κύματι κρυπτόμενον.
Ἠϊόσιν δ' ἐπικέλσαν ἁλίκλυστον δέμας ἄλλου
Δύσμορος οἰκείης σύμβολον εἶδε τύχης.
Υἱέα δ' ὡς ἔστειλε· Δίων δ' ἐπὶ νηὸς ἀθραύστου
Ἤλυθεν ἐς γαῖαν σῶος ἀπ' ἐμπορίης.
Μητέρες ὡς ἄνισον μοίρης λάχον! ἡ μὲν ἄελπτον
Ζῶον ἔχει, κείνη δ' ὄψεται οὔτε νέκυν.

IX.

Διάλογος.

Δέξαι, Φοῖβε, τὸ δεῖπνον ὅ σοι φέρω· Ἤν τις ἐάσῃ
Δέξομαι. Εἶτα φοβῇ καὶ σύγε Λητοΐδη;
Οὐδένα τῶν ἄλλων πλὴν Ἅρπιον. οὗτος ἔχει γὰρ
Ἅρπαγος ἰκτίνου χεῖρα κραταιοτέρην
Ἀγνίστου βωμοῖο νεωκόρος. ἢν τελέσῃ δὲ
Τὴν πομπὴν, φέρας ᾤχεθ' ἅπαντα πάλιν.
Ἐν Διὸς ἀμβροσίῃ πολλὴ χάρις· εἷς γὰρ ἂν ὑμέων
Ἤμην, εἰ λιμοῦ καὶ θεὸς ἠθάνετο.

X.

Τρεῖς λεπτοὶ σοφοὶ περὶ λεπτοσύνας ἐμάχοντο
Τὶς προκριθεὶς εἴη λεπτεπιλεπτότερος.
Ὧν ὁ μὲν εἷς Ἕρμων μεγάλην ἐνεδείξατο τέχνην
Καὶ διέδυ ῥαφίδος τρῆμα λίνον κατέχων.
Δημᾶς δ' ἐκ τρώγλης βαίνων ἐς ἀράχνιον ἔστη,
Ἡ δ' ἀράχνη νήθουσ' αὐτὸν ἀπεκρέμασε.
Σωσίπατρος δ' ἐβόησεν, Ἐμὲ στεφανώσατ'· ἐγὼ γὰρ
Εἰ βλέπομ', ἥττημαι· πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον.

XI.

XI.

Χοιρίδιον, καὶ βοῦν ἀπολώλεκα καὶ μίαν αἶγα,
Ὧν χάριν εἴληφας μισθάριον Μενέκλεις.
Οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδαν γεγένηται·
Οὔτ' ἀπάγω κλέπτας τοὺς ἀπὸ Θερμοπυλῶν.
Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν· ὥστε τί ποιεῖ
Ἐνθάδε μοι Ξέρξης καὶ Λακεδαιμόνιοι;
Πλὴν κἀμοῦ μνήσθητι, νόμου χάριν· ἢ μέγα κράξω.
Ἄλλα λέγει Μενεκλῆς, ἄλλα τὸ χοιρίδιον.

XII.

Τοῦ πωγωνοφόρου Κυνικοῦ τοῦ βακτροπροσαίτου
Εἴδομεν ἐν δείπνῳ τὴν μεγάλην σοφίην.
Θέρμων μὲν γὰρ πρῶτον ἀπέσχετο καὶ ῥαφανίδων,
Μὴ δεῖν δουλεύειν γαστρὶ λέγων ἀρετήν.
Εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βολβὸν
Στρυφνόν, οὐ πινυτὸν ἤδη ἔκλεπτε νόον.
Ἤτησεν παρὰ προσδοκίαν καὶ ἔτρωγεν ἀληθῶς,
Κ' οὐδὲν ἔφη βολβὸν τὴν ἀρετὴν ἀδικεῖν.

XIII.

Μύγδων τέρμα βίοιο λαχὼν αὐτόστολος ἦλθεν
Εἰς ἀΐδην, νεκύων πορθμίδος οὐ χατέων.
Ἣν γὰρ ἔχε ζώων βιοδώτορα, μάρτυρα μόχθων,
Ἄγραις εἰναλίαις πολλάκι βριθομένην,
Τήνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάχε σύνδρομον. δ' ὅτε τελευτὴν
Εὕρετο, συλλήξας ὁλκάδι καιομένῃ.
Οὕτω πιστὸν ἄνακτι τέλε σκάφος, οἶκον ἀέξον
Μύγδονι, καὶ σύμπλουν ἐς βίον ἐς θάνατον.

XIV.

Ἡ Βρόμιον στέρξασα πολὺ πλέον ἢ τροφὸς Ἰνώ,
Ἡ καλὸς ἀμπελίνη γρηῦς Ἀριστομάχη,
Ἡνίκα τὴν ἱερὴν ὑπέδυ χθόνα· πᾶν δ' ἐμβράνθη
Πνεῦμα, πάρος κυλίκων πλεῖστον ἐπαυρομένη,

Εἶπε τάδ᾽ Μίνωϊ· πάλαι φέρε κάλπιν ἐλαφρήν·
Οἴσω κυάνεον τοῦ Ἀχέροντος ὕδωρ.
Κ᾽ αὐτὴ παρθενίην γὰρ ἀπώλεσα. τοῦτο δ᾽ ἔλεξεν
Ψεύδες, ἵν᾽ αὐγάζῃ κἀν φθιμένοισι πίθον.

XV.

Οὐδὲ νέκυς ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα Θῆεις ἐλαθεὶς
Κύμασιν, ἀγρύπνων λήσομαι ἠϊόνων.
Ἦ γὰρ ἁλιῤῥήκτοις ποτὶ χοιράσιν ἀγχόθι πόντου
Δυσμενέος, ξείνων χερσὶν ἔκυρσα τάφου.
Αἰεὶ δὲ βρεμέοντα καὶ ἐν νεκύεσσι θαλάττης
Ὁ τλήμων αἰὼ δοῦπον ἐπερχόμενον.
Μόχθων δ᾽ οὐκ ἀΐδης με κατεύνασεν, ἡνίκα μοῦνος
Οὐδὲ θανὼν λείῃ κέκλιμαι ἡσυχίῃ.

XVI.

Ἅδης μὲν σύλησεν ἐμῆς νεότητος ὀπώρην,
Κρύψε δὲ παππῴῳ μνήματι τῷδε λίθος.
Οὔνομα Ῥουφῖνος γενόμην, παῖς Αἰθερίοιο,
Μητρὸς δ᾽ ἐξ ἀγαθῆς. ἀλλὰ μάτην γενόμην.
Ἐς γὰρ ἄκρον μούσης τε καὶ ἥβης ἄνθος ἐλάσας
Φεῦ, σοφὸς εἰς ἀΐδην, καὶ νέος εἰς ἔρεβος.
Κώκυε καὶ σὺ βλέπων τάδε γράμματα μακρὸν, Ὀδῖτα,
Εἴτε ποτὲ ζώων ἦς παῖς εἴτε πατήρ.

XVII.

Οὐκέτι θελγομένας Ὀρφεῦ δρύας, οὐκέτι πέτρας
Ἄξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας,
Οὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
Οὐ νιφετῶν συρμοὺς, οὐ παταγεῦσαν ἅλα.
Ὤλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θύγατρες
Μνημοσύνας, μάτηρ δ᾽ ἔξοχα Καλλιόπη.
Τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ᾽ υἱάσιν, ἁνίκ᾽ ἀλάλκειν
Τῶν παίδων ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις.

XVIII.

Ἴβυκε, ληϊσταί σε κατέκτανον ἔκποτε νήσου
  Βάντες ἐρημαίην ἄστιβον ἠϊόνα,
Πόλλ' ἐπιβωσάμενον γεράνων νέφος, αἵ τοι ἵκοντο
  Μάρτυρες, ἄλγιστον ὀλλυμένῳ θάνατον.
Οὐδὲ μάτην ἰάχησας. ἐπεὶ ποινή τις Ἐριννύς
  Τῶνδε διὰ κλαγγὴν τίσατο σεῖο φόνον
Σισυφίην κατὰ γαῖαν. Ἰὼ φιλοκερδέα φῦλα
  Ληϊστέων, τί θεῶν οὐ πεφόβηθε χόλον;

XIX.

Παυροεπὴς Ἤριννα, καὶ οὐ πολύμυθος ἀοιδαῖς,
  Ἀλλ' ἔλαχεν Μούσας τοῦτο τὸ βαιὸν ἔπος.
Τοιγάρ τοι μνήμης οὐκ ἤμβροτεν· οὐδὲ μελαίνης
  Νυκτὸς ὑπὸ σκιερῇ κωλύεται πτέρυγι.
Αἱ δ' ἀναρίθμητοι νεαρῶν σωρηδὸν ἀοιδῶν
  Μυριάδες λήθῃ (ξεῖνε) μαραινόμεθα.
Λωΐτερος κύκνου μικρὸς θρόος ἠὲ κολοιῶν
  Κρωγμός, ἐν εἰαριναῖς κιδνάμενος νεφέλαις.

XX.

Ἔρως δέσμιος.

Κλαῖε δυσεκφύκτως σφιγχθεὶς χέρας, ἄκριτε δαῖμον.
  Κλαῖε μάλα, στάζων ψυχοτακὲς δάκρυα.
Σωφροσύνας ὑβριστά, φρενοκλόπε, ληστὰ λογισμοῦ,
  Πτανὸν ψυχᾶς πῦρ, τραῦμ' ἀόρατον Ἔρως·
Θνατοῖς μὲν λύσις ἐστὶ γόων ὁ σὸς (ἄκριτε) δεσμός.
  Ὧ σφιγχθεὶς κωφοῖς πέμπε λιτὰς ἀνέμοις.
Ὃν γὰρ βροτοῖς ἀφύλακτος ἐνέφλεγες ἐν φρεσὶ πυρσόν,
  Ἄθρει νῦν ὑπὸ σῶν σβεννύμενον δακρύων.

XXI.

Ψιττακὸς ὁ βροτόγηρυς ἀφεὶς λυγοτευχέα κύρτον
  Ἤλυθεν ἐς δρυμοὺς ἀνθοφυεῖ πτέρυγι.

Αἰεὶ δ' ἐκμελετῶν ἀσπάσμασι Καίσαρα κλεινός
    Οὐδ' ἂν ὄρη λήθειν ἤγαγεν οὐνόματος.
Ἔδραμε δ' ὠκυδίδακτος ἅπας οἰωνός, ἐρίζων
    Τίς φθῆναι δύναται δαίμονι χαῖρ' ἐνέπειν.
Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν οὔρεσιν; ἐς δὲ σέ, Καῖσαρ,
    Νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἄνακτ' ἐκέται.

XXII.

Οἱ μέν σευ Κολοφῶνα τιθηνήτειραν, Ὅμηρε,
    Οἱ δὲ καλὰν Σμύρναν, οἱ δ' ἐνέπουσι Χίον.
Οἱ δ' Ἴον, οἱ δὲ βόασαν ἐΰκλαρον Σαλαμῖνα,
    Οἱ δέ νυ τὴν Λαπιθῶν μητέρα Θεσσαλίην.
Ἄλλοι δ' ἄλλην γαῖαν ἀνίαχον· εἰ δέ με Φοίβου
    Χρὴ λέξαι πινυτᾶς ἄνδιχα μαντοσύνας,
Πάτρα σοι τελέθει μέγας οὐρανός· ἐκ δὲ τεκούσης
    Οὐ θνατᾶς, ματρὸς δ' ἔπλεο Καλλιόπας.

XXIII.

Χρυσῆς εἰρύσαντα μίαν τρίχα Δωρὶς ἐθείρης
    Οἷα δορυκτήτους δῆσεν ἐμὰς παλάμας.
Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ πρὶν μὲν ἐκόγχασα, δεσμὰ τινάξαι
    Δωρίδος ἱμερτῆς εὐμαρὲς οἰόμενος.
Ὡς δὲ διαρρῆξαι σθένος οὐκ ἔχον, ἔστενον ἤδη,
    Οἷά τε χαλκείῃ σφιγκτὸς ἁλυκτοπέδῃ.
Καὶ νῦν ὁ τρισάποτμος ἀπὸ τριχὸς ἠέρτημαι,
    Δεσπότις ἔνθ' ἐρύσῃ πυκνὰ μεθελκόμενος.

XXIV.

Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα; τήκομαι οἴστρῳ
    Ῥείης πυργοφόρου δείκελον εἰσορόων.
Ἀσκεπὲς ἔστι κάρηνον; ἐγὼ ξανθίσματι χαίτης
    Ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησα νόον.
Ἀργεναῖς ὀθόνῃσι κατήορα βόστρυχα κεύθεις;
    Οὐδὲν ἐλαφροτέρη φλὸξ κατέχει κραδίην.

Μορφὴν τριχθαδίην χαρίτων τρίας ἀμφιπολεύει·
  Πᾶσα δέ μοι μορφὴ πῦρ ἴδιον προχέει.

XXV.

Αὐτῷ σοι πρὸς ὄλυμπον ἐμακωίαντο Κολοσσὸν
  Τόνδε Ῥόδου ναέται Δωρίδος, Ἀέλιε,
Χάλκεον ἀνίκα κῦμα κατευνάσαντες Ἐνυοῦς
  Ἔστεψαν πάτραν δυσμενέων ἐνάροις.
Οὐ γὰρ ὑπὲρ πελάγους μόνον ἄνθεσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν γᾷ
  Ἁβρὸν ἀδουλώτου φέγγος ἐλευθερίης.
Τοῖς γὰρ ἀφ' Ἡρακλῆος ἀεξηθεῖσι γενέθλης
  Πάτριος ἐν πόντῳ κἠν χθονὶ κοιρανίη.

XXVI.

Τοῖος ἔην Μίλων ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βρῖθος
  Τετραετῆ δάμαλιν ἐν Διὸς εἰλαπίναις,
Ὤμοις δὲ κλεινὸς τὸ πελώριον, ὡς νέον ἄρνα,
  Ἤνεγκεν δι' ὅλης ῥίμφα πανηγύρεως.
Καὶ θάμβος μὲν· ἀτὰρ τοῦδε πλέον ἤνυσε θαῦμα,
  Πρόσθεν Πισαίου, ξεῖνε, θυηπολίου.
Ὃν γὰρ ἐπόμπευσεν βοῦν ἄζυγον, εἰς κρέα τόνδε
  Κόψας, πάντα μιᾷ μοῦνος ἔδαισε βορῇ.

XXVII.

Ἑπτὰ σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος, πόλιν, οὔνομα, φωνήν.
ΜΕ'ΤΡΟΝ μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἌΡΙΣΤΟΝ.
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, ΓΝΩ͂ΘΙ ΣΕΑΥΤΟ'Ν.
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, ΧΟ'ΛΟΥ ΚΡΑΤΕ'ΕΙΝ, Περίανδρος.
Πιττακός, ΟΥ'ΔΕ'Ν ἌΓΑΝ, ὃς ἔην γένος ἐκ Μιτυλήνης.
ΤΕ'ΡΜΑ δ' ὉΡΑ͂Ν ΒΙΟ'ΤΟΙΟ, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθή-
(ναις.
ΤΟΥ'Σ ΠΛΕ'ΟΝΑΣ ΚΑΚΙ'ΟΥΣ δὲ Βίας ἀπέφηνε Πρι-
ἘΓΓΥ'ΗΝ ΦΕΥ'ΓΕΙΝ δὲ Θαλῆς Μιλήσιος ηὔδα. (ηνεύς.

 XXVIII.

XXVIII.

Αἱ τρισσαί ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλῃσιν ἔπαιζον
  Κλήρῳ, τίς προτέρη βήσεται εἰς Ἀΐδην.
Καὶ τρεῖς μὲν χειρῶν ἔβαλον κύβον· ἦλθε δὲ πασέων
  Εἰς μίαν, αἱ δ' ἐγέλων κλῆρον ὀφειλόμενον.
Ἐκ τέγεος δ' ἄρ' ἄελπτον ἀπωλίσθησε πέσημα
  Δύσμοροι εἰς Ἀΐδην δ' ἤλυθον ὡς ἔλαχον.
Ἀψευδὴς ὁ κλῆρος ὅτῳ κακόν. ἐς δὲ τὸ λῷον
  Οὔτ' εὐχαὶ θνητοῖς εὔστοχοι, οὔτε χέρες.

XXIX.

Ἡ ῥὶς Κάστορός ἐστιν ὅταν σκάπτῃ τι, δίκελλα·
  Σάλπιγξ δ' ἂν ῥέγχῃ. τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον.
Ἐν πλοίοις ἄγκυρα· κατασπείροντι δ' ἄροτρον.
  Ἄγκιστρον ναύταις· ὀψοφάγοις κρεάγρα.
Ναυπηγοῖς κένδυλα· γεωργοῖς δὲ πρασόκουρον.
  Τέκτοσιν ἀξίνη. τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ·
Οὕτως εὐχρήστου σκεύους Κάστωρ τετύχηκε,
  Ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίης.

XXX.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
  Νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
  Τάρβος· ἐπὶ ξείνης ἢν μὲν ἔχῃς τι, δέος.
Ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιαρόν· ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
  Ἔσσεαι· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερον.
Τέκνα πόνοι· πήρωσις ἄπαις βίος· αἱ νεότητες
  Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις· ἢ τὸ γενέσθαι
  Μηδέποτ' ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

XXXI.

XXXI.

Παντοίην βιότοιο τάμοις τρίβον. εἰν ἀγορῇ μὲν
Κύδεα καὶ πινυταὶ πρήξιες. ἐν δὲ δόμοις
Ἄμπαυμ᾽· ἐν δ᾽ ἀγροῖς φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
Κέρδος· ἐπὶ ξείνης ἢν μὲν ἔχεις τι, κλέος.
Ἢν δ᾽ ἀπορῇς, μόνος οἶδας· ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριστος
Ἔσσεται. οὐ γαμέεις; ζῇν ἔτ᾽ ἐλαφρότερον.
Τέκνα πόθος. ἄφροντις ἄπαις βίος. αἱ νεότητες
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ᾽ ἔμπαλιν εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ᾽, ἢ τὸ θανεῖν. πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίου.

XXXII.

Ὁ πρὶν ἀελλοπόδων λάμψας πλέον Αἰετὸς ἵππων,
Ὁ πρὶν ὑπαὶ μίτραις κῶλα καθαψάμενος,
Ὃν Φοίβου χρησμῳδὸς ἀέθλιον ἔστεφε Πυθὼ
Ὀρνύμενον πτανοῖς ὠκυπέταις ἴκελον.
Καὶ Νεμέη βλοσυροῖο πιλωήτειρα λέοντος,
Πῖσά τε καὶ δοιὰς ἠόνας Ἰσθμὸς ἔχων.
Νῦν κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος οἷα χαλινῷ
Καρπὸν ἐλᾷ Δηοῦς ὀκρυόεντι λίθῳ.
Ἴσην μοῖραν ἔχων Ἡρακλεῖ· καὶ γὰρ ἐκεῖνος
Τόσσ᾽ ἀνύσας δούλην ζεύγλαν ἐφημόσατο.

XXXIII.

Ἰητρὸς Καπίτων Χρύσην ἐνέχρισεν ὁρῶντα
Ὀκτὼ μὲν μακρὸν πύργον ἀπὸ σταδίων,
Ἄνδρα δ᾽ ἀπὸ σταδίου, διὰ δώδεκα δ᾽ ὄρτυγα πηχῶν,
Φθεῖρα δ᾽ ἀπὸ σπιθαμῆς καὶ δύο δερκόμενον.
Νῦν δ᾽ ἀπὸ μὲν σταδίου πόλιν οὐ βλέπει, ἐκ δὲ διπλέθρου
Καιόμενον κατιδεῖν τὸ φάρος οὐ δύναται.
Ἵππον ἀπὸ σπιθαμῆς δὲ μόλις βλέπει. ἀντὶ δὲ τοῦ πρὶν
Ὄρτυγος, οὐδὲ μέγαν στρουθὸν ἰδεῖν δύναται.

Ἂν δὲ προσεγχείσας αὐτὸν φθάσῃ οὐδ' ἐλέφαντα
  Οὐκ ἔτι μή ποτ' ἴδῃ πλησίον ἑσταότα,

XXXIV.

Ἰητήρ τις ἐμοὶ τὸν ἑὸν φίλον υἱὸν ἔπεμψε,
  Ὥστε μαθεῖν παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά.
Ὡς δὲ τὸ μῆνιν ἄειδε, καὶ ἄλγεα μυρί' ἔθηκε
  Ἔγνω, καὶ τὸ τρίτον τοῖς δ' ἀκόλουθον ἔπος.
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν.
  Οὐκέτι μιν πέμπει πρός με μαθησόμενον.
Ἀλλά μ' ἰδὼν ὁ πατήρ, σοὶ μὲν χάρις (εἶπεν) ἑταῖρε.
  Αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθεῖν δύναται.
Καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς ἄϊδι προϊάπτω,
  Καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικοῦ δέομαι.

XXXV.

Ταντάλις ἅδε ποχ' ἅδε· δὶς ἔφθ' ἡ τέκνα τεκοῦσα
  Γαστρὶ μιῇ, Φοίβῳ θῦμα καὶ Ἀρτέμιδι.
Κούρα μὲν προὔπεμψε κόραις φόνον, ἄρσεσι δ' ἄρσην·
  Δοιοὶ γὰρ δισσὰς ἔκτανον ἑβδομάδας.
Ἁ δὲ τόσας ἀγέλας μάτηρ πάρος, ἁ πάρος εὔπαις
  Οὐδ' ἐφ' ἑνὶ τλάμων λείπετο γηροκόμῳ.
Μάτηρ δ' οὐχ ὑπὸ παισὶν (ὅπερ θέμις) ἀλλ' ὑπὸ ματρὸς
  Παῖδες ἐς ἀλγεινοὺς πάντες ἄγοντο τάφους.
Τάνταλε καὶ δέ σε γλῶσσα διώλεσε καὶ σέο κούραν
  Χὰ μὲν ἐπετρώθη, σοὶ δ' ἔτι δεῖμα λίθος.

XXXVI.

Λάζεο τιμήεσσα Κυθηρείας ὑμνοπόλοιο
  Αἶψα τάδε κλειτοῦ δῶρα Λεωνίδεω.
Πεντάδα τὴν σταφυλῆς εὐρωγέα, καὶ μελιηδὲς
  Πρώϊον εὐφύλλων σῦκον ἀπ' ἀκρεμόνων,
Καὶ ταύτην ἀπέτηλον ἁλιννήκτειραν ἐλαίην,
  Καὶ ψαιστῶν ὀλίγων χρῆμα πενιχραλέον,

Καὶ

Καὶ σταγόνα σπονδῖτιν ἀεὶ θύεσκον ὀπηδὸν
  Τῆς κύλικος, βωμοῦ πυθμένι καὶ δαπέδου.
Εἰ δ' ὥς μευ βαρύγυιον ἀπώσαο νοῦσον, ἐλάσσεις
  Καὶ πενίην, δώσω πλέον χόμαρον.

XXXVII.

Οὔτις ἀλοιητῆρας ἰδεῖν τέτληκεν ὀδόντας
  Ὑμετέρους, ἵνα σοῖς ἐν μεγάροις πελάσῃ.
Εἰ γὰρ ἀεὶ Βούβρωστιν ἔχεις Ἐρυσίχθονος αὐτοῦ,
  Ναὶ τάχα δαρδάψεις τὸν φίλον ὃν καλέεις.
Ἀλλ' οὐ σεῖο μέλαθρά με δέξεται, οὐ γὰρ ἔγωγε
  Βήσομ' ὑφ' ὑμετέρῃ γαστέρι λαφυξόμενος.
Εἰ δέ ποτ' ἐς τεὸν οἶκον ἐλεύσομαι, οὐ μέγ' ἄνυσσε
  Λαρτιάδης Σκύλλης χάσμασιν ἀντιάσας.
Ἀλλ' ἔσομαι πολύτλας τις ἐγὼ πλέον· εἰ σὲ περήσω
  Κύκλωπος κρυεροῦ μηδὲν ἐλαφρότερον.

XXXVIII.

Τάσδε θεογλώσσους Ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας
  Ὕμνοις, καὶ Μακεδὼν Πιερίας σκόπελος.
Πρήξιλλαν, Μυρώ, Ἀνύτης στόμα θῆλυν Ὅμηρον,
  Λεσβιάδων Σαπφὼ κόσμον ἐϋπλοκάμων.
Ἤρινναν, Θελέσιλλαν ἀγακλέα, καὶ σὲ Κόριννα,
  Θοῦριν Ἀθηναίης ἀσπίδα μελψαμένην.
Νοσσίδα θηλύγλωσσον, ἰδὲ γλυκυαχέα Μύρτιν,
  Πάσας ἀενάων ἐργάτιδας σελίδων
Ἐννέα μὲν μούσας μέγας Οὐρανός· ἐννέα δ' αὔτως
  Γαῖα τέκε θνατοῖς ἄφθιτον εὐφροσύναν.

XXXIX.

Ἀνδροφόνῳ σαθρὸν παρὰ τειχίον ὑπνώοντι
  Νυκτὸς ἐπιστῆναι φασὶ Σάραπιν ὄναρ.
Καὶ χρησμῳδῆσαι, κατακείμενος οὗτος ἀνίστω,
  Καὶ κοιμῶ μεταβὰς (ὦ τάλας) ἀλλαχόθι.

Ὃς

Ὃς δὲ διυπνισθεὶς μετέβη. τὸ δὲ σαθρὸν ἐκεῖνο
  Τειχίον ἐξαίφνης λυτὸν ἔκειτο χαμαί.
Σῶστρα δ' ἕωθεν ἔθυε θεοῖς χαίρων ὁ κακοῦργος,
  Ἥδεσθαι νομίσας τὸν θεὸν ἀνδροφόνοις.
Ἀλλ' ὁ Σάραπις ἔχρησε πάλιν διὰ νυκτὸς ἐπιστάς·
  Κήδεσθαί με δοκεῖς (ἄθλιε) τῶν ἀδίκων;
Εἰ μὴ νῦν σε μετῆκα θανεῖν, θάνατον μετ' ἄλυπον
  Νῦν ἔφυγες· σταυρῷ δ' ἴσθι φυλαττόμενος.

XL.

Μυρία τοι (Πτολεμαῖε) πατὴρ· ἐπὶ μυρία μάτηρ
  Τειρομένα θαλεροὺς ἠκίσατο πλοκάμους.
Πολλὰ τιθηνητὴρ ὀλοφύρατο, χερσὶν ἀμήσας
  Ἀνδρομάχοις δνοφερὰν κρατὸς ὕπερθε κόνιν.
Ἁ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑανῷ δαψατο χαίταν,
  Καὶ πλατὺς Εὐρώπας ἐστονάχησε δόμος.
Καὶ δ' αὐτὰ διὰ πένθος ἀμαυρωθεῖσα σελάνα
  Ἄστρα καὶ οὐρανίας ἀτραπιτοὺς ἔλιπε.
Ὤλεο γὰρ διὰ λοιμὸν ὅλας θοινήτορα χέρσου,
  Πρὶν πατέρων νεαρᾷ σκᾶπτρον ἑλεῖν παλάμᾳ.
Οὐδέ σε νὺξ ἐκ νυκτὸς ἐδέξατο· δὴ γὰρ ἀνάκτας
  Τοίους οὐκ Ἀΐδης· Ζεὺς δ' ἐς Ὄλυμπον ἄγει.

XVII.

Διάλογος.

Τίς, πόθεν ὁ πλάστης; Σικυώνιος· οὔνομα δὴ τίς;
  Λύσιππος· σὺ δὲ τίς; Καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; ἀεὶ τροχάω· τί δὲ ταρσοὺς
  Ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; ἵπταμ' ὑπηνέμιος.
Χειρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; ἀνδράσι δεῖγμα
  Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.
Ἡ δὲ κόμη τί κατ' ὄψιν; ὑπαντιάσαντι λαβέσθαι
  Νὴ Δία· τἀξόπιθεν πρὸς τί φαλακρὰ πέλει;

Τὸν

Τὸν γὰρ ἅπαξ πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσὶ
　　Οὔτις ἔθ' ἱμείρων δράξεται ἐξόπιθεν.
Τοῖον ὁ τεχνίτης με διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων,
　　Ξεῖνε, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

XLII.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον νέος ὢν Θήρων ὁ Μενίππου
　　Αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας.
Ἀλλά μιν Εὐκτήμων πατρικὸς φίλος ὡς ἐνόησεν
　　Ἤδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,
Καί μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν
　　Θῆκε θυγατρὸς ἑῆς πόλλ' ἐπιμείλια δούς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνι παρ' ἐλπίδας ἤλυθε πλοῦτος,
　　Αὐτίκα ταῖς αὐταῖς ἐτρέφετ' ἐν δαπάναις.
Οὕτω μὲν Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
　　Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιρρόθιον.
Εὐκτήμων δ' ἐδάκρυε τὸ δεύτερον, οὐκ ἐπὶ κεῖνον,
　　Ἀλλὰ θυγατρὸς ἑῆς προῖκά τε καὶ θάλαμον.
Ἔγνω δ' ὡς οὐκ ἔστι κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
　　Τοῖς ἰδίοις, εἶναι πιστὸν ἐν ἀλλοτρίοις.

XXIIII.

Καλλιγένης ἀγροῖκος, ὅτε σπόρον ἔμβαλε γαίῃ,
　　Οἶκον Ἀριστοφάνους ἦλθεν ἐς ἀστρολόγου.
Ἤτεε δ' ἐξερεείνων εἰ θέρος αἴσιον αὐτῷ
　　Ἔσται, καὶ σταχύων ἄφθονος εὐπορίη·
Ὃς δὲ λαβὼν ψηφῖδας, ὑπὲρ πίνακός τε πυκάζων
　　Δάκτυλά τε γνάμπτων, φθέγξατο Καλλιγένει·
Εἰ γὰρ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον ὅσον ἀπόχρη·
　　Μηδὲ τιν' ὑλαίην τέξεται ἀνθοσύνην.
Μηδὲ πάγος ῥήξῃ τὴν αὔλακα, μηδὲ χαλάζῃ
　　Ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος ὀρνυμένου.

Μηδὲ

Μηδὲ γεωργοὶ κείρωσι τὰ λήϊα, μηδέ τιν' ἄλλην
  Ἠέρος ἢ γαίης ὄψεται ἀμπλακίην.
Ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι· εὖ δ' ἀποκόψας
  Τοὺς στάχυας, μούνας δείδιθι τὰς ἀκρίδας.

XLIV.

Ῥήτορα πρὸς Διόδωρον ἀνὴρ δείλαιος ἀπελθὼν
  Ἤρετό μιν τοίης ἀμφὶ δικασπολίης.
Ἡμετέρη θεράπαινα φύγεν ποτέ· τὴν δέ τις εὑρὼν
  Ἀλλοτρίην τ' εἶναι λάτριν ὀπισάμενος
Ζεῦξεν ἑῷ θεράποντι· τέκεν δ' ὑπὸ παῖδας ἐκείνῳ.
  Καὶ τίνι δουλεύειν εἰσὶ δικαιότεροι;
Ὃς δ' ὅτε μερμήριξε, καὶ ἔδρακε βίβλον ἑκάστην,
  Εἶπεν, ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον,
Ἤ σοι, ἢ τῷ ἑλόντι τεὴν θεράπαιναν ἀνάγκη
  Δουλεύειν κείνους, ὧν χάριν ἐξερέεις.
Δίζεο δ' εὑρήσοντα δικασπόλον· αἶψα δ' ἀποίσῃ
  Ψῆφον ἀρειοτέρην, εἴγε δίκαια λέγοις.

XLV.

Ξεῖνος Ἀταρνείτης τις ἀνείρετο Πιττακὸν οὕτω,
  Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ὑρραδίου.
Ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος· ἡ μία μὲν δὴ
  Νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.
Ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε· τί λώϊον· εἰ δ' ἄγε μοι σὺ
  Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω·
Εἶπεν· ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
  Ἠνίδε· κεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.
Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
  Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.
Κείνων ἔρχεο, φησί, μετ' ἴχνια· χὠ μὲν ἐπέστη
  Πλησίον· οἱ δ' ἔλεγον, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Ταῦτ' αἴων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου
Δεράξαντος, παίδων κληδόνι σωθέμενος.
Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἶκον ἀπήγαγε νύμφην
Οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

XLVI.

Τίς τόδε σέλμα πέλωρον ἐπὶ χθονὸς εἴσατο; ποῖος
Κοίρανος ἀκαμάτοις πείσμασιν ἤγαγετο;
Πῶς δὲ κατὰ δρυόχων ἐπάγη σανίς; ἢ τίνι γόμφοι
Τμηθέντες πελέκει τοῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος;
Ἢ κορυφαῖς Αἴτνας παρισούμενον, ἤ τινι νάσων
Ἃς Αἰγαῖον ὕδωρ Κυκλάδας ἐνδέχεται.
Τοίχοις ἀμφοτέρωθεν ἰσοπλατές· ἦ ῥα γίγαντες
Τοῦτο πρὸς εἰναλίας ἔξεσαν ἀτραπιτούς.
Ἄστρων τοι ψαύει καρχήσια, καὶ τριελίκτους
Θώρακας μεγάλων ἐντὸς ἔχει νεφέων.
Πείσμασιν ἀγκύρας ἀπερείδεται, οἷσιν Ἀβύδου
Ξέρξης καὶ Σηστοῦ δισσὸν ἔδησε πόρον.
Μανύει στιβαρᾶς κατ' ἐπωμίδος ἀρπχάρακτον
Γράμμα, τίς ἐκ χέρσου τάνδ' ἐκύλισε τρόπιν.
Σικελίας σκαπτοῦχος ὁ Δωρικός· ἀλλὰ Πόσειδον
Σῶζε κατὰ γλαυκῶν σέλμα τόδε ῥοθίων.

XLVII.

Κεῖτο μὲν Ἀλκιμένης κεκαρκαμένος ἐν πυρετοῖο,
Καὶ περὶ λευκανίην βράγχα λαρυγγιόων.
Νυσσόμενός τε τὸ πλευρὸν, ἅτε ξιφέεσσιν ἀμυχθὲν,
Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων.
Ἦλθε δὲ Καλλίγνωτος ὁ Κῷος, ὁ πλατυλέσχης,
Τῆς παιωνίδος πληθόμενος σοφίης·
Πᾶσαν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἄλγεσιν, οὔτε περισσὸν
Ἄλλο προαγγέλλων ἢ τὸ γινησόμενον.

Ἀλκιμίδους δ' ἐδόκευεν ἀνάκλισιν, ἔκ τε προσώπου
  Φράζετο· καὶ παλάμης ψαῦεν ἐπισταμένως.
Καὶ τὸ περὶ κρισίμων φαέων ἐλογίζετο γράμμα,
  Πάντ' ἀναπεμπάζων οὐκ ἑκὰς Ἱπποκράτους.
Καὶ τότε τὴν πρόγνωσιν ἐς Ἀλκιμίδην ἀνεφώνει,
  Σεμνοπροσωπήσας καὶ σοβαρευσάμενος.
Εἴγε φάρυγξ βομβεῦσα καὶ ἄγρια τύμματα πλευροῦ
  Καὶ πυρετοῦ λήξει πνεῦμα δασυνόμενον,
Οὐκέτι τεθνήξῃ πλευρείτιδι· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
  Σύμβολον ἐσσομένης ἐστὶν ἀπημοσύνης.
Θάρσει· τὸν νομικὸν δὲ κάλει, καὶ χρήματα σαυτοῦ
  Εὖ διαθεὶς, βιότου λῆγε μεριμνοτόκου.
Καί με τὸν Ἰητρὸν προῤῥήσιος εἵνεκεν ἐσθλῆς
  Ἐν τριτάτῃ μοίρῃ κάλλιπε κληρονόμον.

XLVIII.

ΣΑΠΦΟΥΣ.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα
Παῖ Διὸς δολοπλόκε λίσσομαί σε
Μή μ' ἄταισιν μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
        Πότνια, θυμόν.
Ἀλλὰ τῆδ' ἔλθ', αἴποτε κἀτ' ἔρωτα
Τὰς ἐμᾶς αὐδὰς ἀΐοις, ἃς πολλάκ'
Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
        Χρύσεον ἦλθες
Ἅρμ' ὑποζεύξασα· καλοὶ δὲ σ' ἄγον
Ὠκέες στρουθοί, πτέρυγας μελαίνας
Πυκνὰ δινεῦντες ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
        -ρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ' μάκαιρα
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἤρε', ὅτι δ' ἦν τὸ πέπονθα, χ' ὅτι
        Δεῦρο καλοῖμι.

Χ' ὅττι γ' ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θυμῷ· τίνα δ' αὖτε πειθῶ
Καὶ σαγηνεῦσαν φιλότητα· τίς σ' ὦ
Σαπφοῖ ἀδικεῖ;
Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει.
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
Χ' ὅττι κελεύῃς.
Ἐλθέ μοι, καὶ νῦν χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν· ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θυμὸς ἱμείρει, τέλεσον. σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

XLIX.

ἈΝΑΚΡΈΟΝΤΟΣ.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
Στορέσας θέλω προπίνειν.
Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα
Βίοτος τρέχει κυλισθείς.
Ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
Κόνις, ὀστέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύρισσον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πύκασον, καλήν τ' ἐθείρην.
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

L.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων
Ἐκέλευσε συντροχάζειν·

Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
Ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
Τροχάοντα πεῖσεν ὕδρος.
Κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
Ἀνέβαινε· κἂν ἀπέσβην
Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
Ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν,
Σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

LI.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει·
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν·
Πίνει θάλασσα δ' αὔρας·
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

LII.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι,
Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα·
Σοφίη, τρόπος πατεῖται·
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός,
Διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·
Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν·
Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

Τὰ καθ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον.

Εἰπὲ, θεά, κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων,
Καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων,
Καὶ γάμον ἀχλυόεντα, τὸν οὐκ ἴδεν ἄφθιτος ἠώς,
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, ὅπῃ γάμος ἔννυχος Ἡροῦς.
Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω,
Λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης,
Ἡροῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην.
Λύχνον ἔρωτος ἄγαλμα, τὸν ὤφελεν αἰθέριος Ζεὺς
Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὁμήγυριν ἄστρων,
Καί μιν ἐπικλῆσαι νυμφοστόλον ἄστρον ἐρώτων,
Ὅττι πέλε ξυνέριθος ἐρωμανέων ὀδυνάων,
Ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Πρὶν χαλεπὸν πνοιῇσιν ἀήμεναι ἐχθρὸν ἀήτην.
Ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν συναείδετε λοιπὴν
Λύχνου σβεννυμένοιο καὶ ὀλλυμένοιο Λεάνδρου.
ΣΗΣΤΟ'Σ ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πόντου.
Γείτονές εἰσι πόληες· Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τιταίνων
Ἀμφοτέρῃς πολίεσσιν ἕνα ξυνέηκεν ὀϊστόν,
Ἠΐθεον φλέξας καὶ παρθένον· οὔνομα δ' αὐτῶν

Ἱμερόεις τε Λέανδρος ἔην, καὶ παρθένος Ἡρώ.
Ἡ μὲν Σηστὸν ἔναιεν, ὁ δὲ πτολίεθρον Ἀβύδου,
Ἀμφοτέρων πολίων περικαλλέες ἀστέρες ἄμφω,
Εἴκελοι ἀλλήλοισι. σὺ δ' εἴ ποτε κεῖθι περήσεις,
Δίζεό μοι τινὰ πύργον, ὅπῃ ποτὲ Σηστιὰς Ἡρὼ
Ἵστατο λύχνον ἔχουσα, καὶ ἡγεμόνευε Λεάνδρῳ·
Δίζεο δ' ἀρχαίης ἁλιηχέα πορθμὸν Ἀβύδου
Εἰσέτι που κλαίοντα μόρον καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.
Ἀλλὰ πόθεν Λείανδρος Ἀβυδόθι δώματα ναίων
Ἡροῦς ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέδησε καὶ αὐτήν;

Ἡρὼ μὲν χαρίεσσα διοτρεφὲς αἷμα λαχοῦσα,
Κύπριδος ἦν ἱέρεια· γάμων δ' ἀδίδακτος ἐοῦσα
Πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσσῃ,
Ἄλλη Κύπρις ἄνασσα· σαοφροσύνῃ δὲ καὶ αἰδοῖ
Οὐδέποτ' ἀγρομένῃσι μεθωμίλησε γυναιξίν,
Οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων
(Καὶ γὰρ ἐπ' Ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες)
Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηγορέεσκε θυηλαῖς,

Μητρὶ σὺν οὐρανίῃ, φλογερὴν τρομέουσα φαρέτρην.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀλέεινε πυριπνείοντας ὀϊστούς.
Δὴ γὰρ Κυπριδίη πανδήμιος ἦλθεν ἑορτή,
Τὴν ἀνὰ Σηστὸν ἄγουσιν Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ·
Πανσυδίῃ δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἱκέσθαι
Ὅσσοι ναιετάασκον ἁλιστεφέων σφυρὰ νήσων,
Οἱ μὲν ἀφ' Αἱμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ἀπὸ Κύπρου.
Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεσσι Κυθήρων,
Οὐ Λιβάνου θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύων·
Οὐδὲ περικτιόνων τις ἐλείπετο τῆμος ἑορτῆς,

Οὐ Φρυγίης ναέτης, οὐ γείτονος ἀστὸς Ἀβύδου,
Οὐδέ τις ἠϊθέων φιλοπάρθενος. ἦ γὰρ ἐκεῖνοι
Αἰὲν ὁμαρτήσαντες ὅπῃ φάτις ἐστὶν ἑορτῆς,

Οὐ

Οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγέμων ὑπέδυσε θυηλάς,
Ὅσσον ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικάων.
Ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπῴχετο παρθένος Ἡρώ,
Μαρμαρυγὴν χαρίεντος ἀπαστράπτουσα προσώπου,
Οἷά τε λευκοπάρηος ἐπαντέλλουσα σελήνη·
Ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν,
Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. ἦ τάχα φαίης
Ἡροῦς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα φανῆναι·
Χροιὴ γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο· νισσομένης δὲ
Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο κούρης,
Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων Χάριτες ῥέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι. εἷς δέ τις Ἡροῦς
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν Χαρίτεσσι τεθήλει.
Ἀτρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον εὕρατο Κύπρις.
Ὣς ἡ μὲν περὶ πολλὸν ἀριστεύσασα γυναικῶν
Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνετο Κύπρις.
Δύσατο δ' ἠϊθέων ἁπαλὰς φρένας· οὐδέ τις ἀνδρῶν
Ἦεν ὃς οὐ μενέαινεν ἔχειν ὁμοδέμνιον Ἡρῶ·
Ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὅπῃ κατὰ νηὸν ἀλᾶτο,
Ἑσπόμενον νόον εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
Καί τις ἐν ἠϊθέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον.
Καὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαίμονος ἔδρακον ἄστυ,
Ἧχι μόθον καὶ ἄεθλον ἀκούομεν ἀγλαϊάων.
Τοίην δ' οὔπω ὄπωπα νέην κεδνήν θ' ἁπαλήν τε.
Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων.
Παπταίνων ἐμόγησα, κόρον δ' οὐχ εὗρον ὀπωπῆς.
Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶναι,
Ἡμετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἡρώ.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τεὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
Τοίην μοι, Κυθέρεια, νέην παράκοιτιν ὀπάσσαις.
Τοῖα μὲν ἠϊθέων τις ἐφώνεεν· ἄλλοθεν ἄλλος
Ἕλκος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλεϊ κούρης.
Αἰνοπαθὲς Λείανδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες εὐκλέα κούρην,

Οὐκ ἔθελες κρυφίοισι καταστρύχειν φρένα κέντροις·
Ἀλλὰ πυριπνεύστοισι δαμεὶς ἀδόκητον ὀϊστοῖς,
Οὐκ ἔθελες ζώειν περικαλλέος ἄμμορος Ἡροῦς.
Σὺν βλεφάρων δ' ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρσὸς ἐρώτων,
Καὶ κραδίη πάφλαζεν ἀνικήτου πυρὸς ὁρμῇ.
ΚΑ'ΛΛΟΣ γὰρ περίπυστον ἀμωμήτοιο γυναικὸς
Ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος ὀϊστοῦ.
Ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ἕλκος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει.
Εἷλε δέ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, τρόμος, αἰδώς,
Ἔτρεμε μὲν κραδίην, αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἁλῶναι.
Θάμβεε δ' εἶδος ἄριστον, ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδῶ.
Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀγαπάζων,
Ἠρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵστατο κούρης·
Λοξὰ δ' ὀπιπεύων δολερὰς ἐλέλιξεν ὀπωπάς,
Νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένα κούρης.
Αὐτὴ δ' ὡς ξυνέηκε πόθον δολόεντα Λεάνδρου,
Χαῖρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν· ἐν ἡσυχίῃ δὲ καὶ αὐτὴ
Πολλάκις ἱμερόεσσαν ἑὴν ἀπέκρυψεν ὀπωπήν,
Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγέλλουσα Λεάνδρῳ,
Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν· ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
Ὅττι πόθον ξυνέηκε, καὶ οὐκ ἀπεσείσατο κούρη.
Ὄφρα μὲν οὖν Λείανδρος ἐδίζετο λάθριον ὥρην,
Φέγγος ἀναστείλασα κατήιεν ἐς δύσιν ἠώς·
Ἐκ περάτης δ' ἀνέφαινε βαθύσκιος ἕσπερος ἀστήρ.
Αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι κούρης,
Ὡς ἴδε κυανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν ὀμίχλην.
Ἠρέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα κούρης,
Βυσσόθεν ἐστονάχιζεν ἀθέσφατον. ἡ δὲ σιωπῇ
Οἷά τε χωομένη ῥοδέην ἐξέσπασε χεῖρα.
Ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κούρης,
Θαρσαλέως παλάμῃ πολυδαίδαλον εἷλκε χιτῶνα,

Ἔσχατα

Ἔσχατα τιμήεντος ἄγων ἐπὶ κάλλεα νηοῦ,
Ὀκναλέως δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένος Ἡρώ,
Οἷά περ οὐκ ἐθέλουσα· τοίην δ' ἀνενείκατο φωνήν,
Θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἀπειλείουσα Λεάνδρῳ.
ΞΕΙ'ΝΕ, τί μαργαίνεις; τί με δύσμορε παρθένον ἕλκεις;
Ἄλλην δεῦρο κέλευθον· ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα·
Μῆνιν ἐμῶν ἀπόειπε πολυκτεάνων γενετήρων.
Κύπριδος οὔ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.
Τοῖα μὲν ἠπείλησεν ἐοικότα παρθενικῇσιν.
Θηλείης δὲ Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἶστρον ἀπειλῆς,
Ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων.
(Καὶ γὰρ ὅτ' ἠϊθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,
Πλαζομένης κραδίης αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.)
Παρθενικῆς δὲ φίλης ἁπαλὴν χρόα χειρὶ πιέζων,
Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθου βεβολημένος οἴστρῳ.
ΚΥ'ΠΡΙ φίλη μετὰ Κύπριν, Ἀθηναίη μετ' Ἀθήνην,
(Οὐ γὰρ ἐπιχθονίῃσιν ἴσην καλέω σε γυναιξίν,
Ἀλλά σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος ἐΐσκω)
Ὄλβιος ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἣ τέκε μήτηρ.
Γαστήρ, ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη· ἀλλὰ λιτάων
Ἡμετέρων ἐπάκουε, πόθου δ' οἴκτειρον ἀνάγκην.
Κύπριδος ὡς ἱέρεια, φυλάσσεο Κύπριδος ὀργήν.
Δεῦρ' ἴθι, μυστιπόλευε γαμήλια θεσμὰ θεαίνης·
Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτῃ·
Παρθενικαῖς οὐ Κύπρις ἰαίνεται, αἳ θ' Ὑμέναιον
Δαδοῦχον συγχεῦσι· σὺ δ' εἰ φιλέεις Κυθέρειαν,
Σόν θ' ἱκέτην με κόμιζε, καὶ, ἣν ἐθέλῃς, παρακοίτην,
Τόν σοι Ἔρως ἤγρευσεν ἑοῖς βελέεσσι κιχήσας·
Ὡς θρασὺν Ἡρακλῆα θοὸς χρυσόρραπις Ἑρμῆς
Θητεύειν κόμιζεν Ἰαρδανίην ποτὶ νύμφην.
Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμψε, καὶ οὐ σοφὸς ἤγαγεν Ἑρμῆς,
Παρθένος οὐ σε λέληθεν ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη,

Ἡ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένου φύγεν εὐνὴν
Παρθενίης ἀλέγουσα· χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης,
Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.
Πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγείρῃς.
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀναινομένης φρένα κούρης,
Θυμὸν ἐρωτοτόκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις.
Παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν,
Αἰδοῖ ἐρυθιόωσαν ὑποκλέπτουσα παρειὴν,
Καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ἐπ' ἴχνεσιν· αἰδομένη δὲ
Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἑὸν συνέεργε χιτῶνα.

Πειθοῦς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα· παρθενικῆς δὲ
Πειθομένης ἀναφανδὸν ὑπόσχεσίς ἐστι σιωπή.
Ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον Ἐρώτων,
Θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρώ,
Κάλλεϊ δ' ἱμερόεντος ἀνεπτοίητο Λεάνδρου.
Ὄφρα μὲν οὖν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύουσαν ὀπωπὴν,
Τόφρα δὲ καὶ Λείανδρος ἐρωμανέεσσι προσώποις
Οὐ κάμεν εἰσορόων ἁπαλόχροον αὐχένα κούρης.
Ὀψὲ δὲ Λειάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνὴν,
Αἰδοῦς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποστάζουσα προσώπου.

ΞΕΙ͂ΝΕ, τεοῖς ἐπέεσσι τάχ' ἂν καὶ πέτρον ὀρίναις.
Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
Οἴμοι, τίς σ' ἐκόμισσεν ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
Ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγξατο· πῶς γὰρ ἀλήτης
Ξεῖνος ἐὼν καὶ ἄπιστος ἐμὴν φιλότητα διώκοις;
Ἀμφαδὸν οὐ δυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι·
Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν. ἢν δ' ἐθελήσῃς
Ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν,
Οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν φλογὸς ὁρμὴν·
ΓΛΩ͂ΣΣΑ γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δὲ σιωπῇ

Ἔργον ὅπερ τελέει τις, ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει.
Εἰπὲ δὲ (μὴ κρύψῃς) τεὸν οὔνομα, καὶ σέο πάτρην,
Οὐ γὰρ ἐμόν σε λέληθεν. ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν, Ἡρώ.

Πύργος

Πύργος δ' ἀμφιβόητος, ἐμὸς δόμος οὐρανομήκης,
Ὧ ἔνι ναιετάουσα σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μούνῃ,
Σηστιάδος περὶ πόληος ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας,
Γείτονα πόντον ἔχω, στυγεραῖς βουλῆσι τοκήων.
Οὐδέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὁμήλικες, οὐδὲ χορεῖαι
Ἠϊθέων παρέασιν· ἀεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠῶ
Ἐξ ἁλὸς ἠνεμόεντος ἐπιβρέμει οὔασιν ἠχή.

Ὣς φαμένη ῥοδέην ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρειήν,
Ἔμπαλιν αἰδομένη, σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις.
Λείανδρος δὲ πόθου βεβολημένος ὀξέϊ κέντρῳ,
Φράζετο πῶς κεν Ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.
ἌΝΔΡΑ γὰρ αἰολόμητις Ἔρως βελέεσσι δαμάζει,
Καὶ πάλιν ἀνέρος ἕλκος ἀκέσσεται· οἷσι δ' ἀνάσσει,
Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖσιν.
Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεάνδρῳ.
Ὀψὲ δ' ἀλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον·
ΠΑΡΘΈΝΕ, σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα περήσω,
Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ.
Οὐ τρομέω βαρὺ χεῖμα τεὸν μετανεύμενος οἶκον,
Οὐ βρόμον ἠχήεντα βαρυγδούποιο θαλάσσης·
Ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοίτης
Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρροον· οὐχ ἑκάθεν γὰρ
Ἀντία σεῖο πόληος ἔχω πτολίεθρον Ἀβύδου.
Μοῦνον ἐμοὶ ἕνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου σέο πύργου
Ἐκ περάτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας· ὄφρα νοήσας
Ἔσσομαι ὁλκὰς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον,
Καί μιν ὀπιπεύων, οὐκ ὄψομαι δύντα Βοώτην,
Οὐ θρασὺν Ὠρίωνα, καὶ ἄβροχον ὁλκὸν ἁμάξης,
Πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὅρμον ἱκοίμην.
Ἀλλὰ φίλη πεφύλαξο βαρυπνείοντας ἀήτας.
Μή μιν ἀποσβέσσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω,
Λύχνον ἐμοῦ βιότοιο φαεσφόρον ἡγεμονῆα.
Εἰ ἐτεὸν δ' ἐθέλεις ἐμὸν οὔνομα καὶ σὺ δαῆναι;

Οὔνομά

Οὔνομά μοι Λείανδρος, ἐϋστεφάνου πόσις Ἡροῦς.
Ὣς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο πελάσσαι·
Καὶ νυχίην φιλότητα καὶ ἀγγελίην ὑμεναίων
Λύχνου μαρτυρίῃσιν ἐπιςώσαντο φυλάξειν·

Ἡ μὲν φάος τανύειν, ὁ δὲ κύματα μακρὰ περῆσαι.
Ἀλλήλων δ᾽ ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκῃ·
Ἡ μὲν ἑὸν ποτὶ πύργον, ὁ δ᾽ ὀρφναίην ἀνὰ νύκτα,
Μή τι παραπλάζοιτο, βαλὼν σημήϊα πύργου,
Πλῶε βαθυκρήπιδος ἐπ᾽ εὐρέα δῆμον Ἀβύδου.
Ἤδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλη,
Ἀνδράσιν ὕπνον ἄγουσα, καὶ οὐ ποθέοντι Λεάνδρῳ·
Ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ᾽ ἠϊόνεσσι θαλάσσης
Ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαεινομένων ὑμεναίων,
Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων,

Ναυπλίης χαλεπῆς τηλεσκόπον ἀγγελιώτην.
Ὡς δ᾽ ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὀμίχλην,
Ἡρὼ λύχνον ἔφαινεν· ἀναπτομένοιο δὲ λύχνου
Θυμὸν Ἔρως ἔφλεξεν ἐπειγομένοιο Λεάνδρου·
Λύχνῳ καιομένῳ συνεκαίετο· παρ δὲ θαλάσσῃ
Μαινομένων ῥοθίων πολυηχέα βόμβον ἀκούων,
Ἔτρεμε μὲν τὸ πρῶτον, ἔπειτα δὲ θάρσος ἀείρας,
Τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύθοις.
ΔΕΙΝΟΣ Ἔρως καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ θαλάσσης
Ἐςὶν ὕδωρ, τὸ δ᾽ Ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ.

Λάζεο πῦρ κραδίη, μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ,
Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα· τί δὴ ῥοθίων ἀλεγίζεις;
Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης,
Καὶ κρατέει πόντοιο, καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;
Ὣς εἰπὼν μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
Ἀμφοτέρῃς παλάμῃσιν, ἑῷ δ᾽ ἔσφιγξε καρήνῳ,
Ἠϊόνος δ᾽ ἐξῶρτο, δέμας δ᾽ ἔρριψε θαλάσσῃ,
Λαμπομένου δ᾽ ἔσπευδεν ἀεὶ κατεναντία λύχνου,

Αὐτὸς

Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νηῦς.
Ἡρὼ δ' ἠλιβάτοιο φαεσφόρος ὑψόθι πύργου,
Λευγαλέης αὔρησιν ὅθεν πνεύσειεν ἀήτης,
Φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σηστοῦ
Πολλὰ καμὼν Λείανδρος ἔβη ποτὶ ναύλοχον ἀκτήν,
Καί μιν ἑὸν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν· ἐκ δὲ θυρέων
Νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,
Ἀφροκόμους ῥαθάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης,
Ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενεῶνος,
Καὶ χρόα πάντα κάθηρε, δέμας δ' ἔχριεν ἐλαίῳ
Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ, καὶ ἁλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν.
Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντι φιλήνορας ἴαχε μύθους.
ΝΥΜΦΙ'Ε, πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος·
Νυμφίε, πολλὰ μόγησας. ἅλις νύ τοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ὀδμή τ' ἰχθυόεσσα βαρυγδούποιο θαλάσσης·
Δεῦρο, τεὴν γαμετήν μ' ἐπιδέχνυσο καὶ παράκοιτιν.
Ὣς ἡ μὲν τοῦτ' εἶπεν. ὁ δ' ἄσμενος ἤγαγε κούρην.
Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος. ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων·
Οὐ ζυγίην ἱερήν τις ἐπευφήμησεν ἀοιδός,
Οὐ δαΐδων ἤστραπτε σέλας θαλαμηπόλον εὐνήν,
Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ,
Οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Ἀλλὰ λέχος στορέσασα τελεσσιγάμοισιν ἐν ὥραις
Σιγὴ παστὸν ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὀμίχλη,
Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναίων·
Νὺξ μὲν ἔην κείνοισι γαμοστόλος. Ἔνθα Λέανδρος
Νήχετ' ἀντιπόρειο πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδου.
Ἡρὼ δ' ἑλκεσίπεπλος ἑοὺς λήθουσα τοκῆας,
Παρθένος ὡς διέμιμνεν ἀπάρθενος· ἀμφότεροι δὲ
Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν ἠῶ·
Ὣς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην,
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν

Κρυπτόμενοι ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων.
Δὴ γὰρ παχνήεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη
Φρικαλέας δονέουσα πολυστροφάλιγγας ἀέλλας,
Βένθεα δ' ἀστήρικτα καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης
Χειμέριοι πνείοντες ἀεὶ στυφέλιζον ἀῆται,
Λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἅλα· τυπτομένης δὲ,
Ἤδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθάδι χέρσῳ
Χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.
Ἀλλ' οὐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
Καρτερόθυμε Λέανδρε· διακτορίη δέ σε πύργου

Ἠθάδα σημαίνουσα φαεσφορίην ὑμεναίων,
Μαινομένης ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
Νηλειὴς καὶ ἄπιστος. ὄφειλε δὲ δύσμορος Ἡρώ,
Χείματος ἱσταμένοιο, μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρου,
Μηκέτ' ἀναπτομένη μινυάειον ἀστέρα λέκτρων.
Ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο, θελγομένη δὲ
Μοιράων ἀνέφαινε καὶ οὐκέτι δαλὸν Ἐρώτων.
Νὺξ ἦν, εὖτε μάλιστα βαρυπνείοντες ἀῆται,
Χειμερίης πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες ἀῆται
Ἀθρόον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Δὴ τότε Λείανδρός ποθ' ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης
Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων ἐπὶ νώτων.
Ἤδη κύματι κῦμα κυλίνδετο, σύγχυτο δ' ὕδωρ,
Αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἠχὴ
Μαρναμένων ἀνέμων· ζεφύρῳ δ' ἀντείπνεεν εὖρος,
Καὶ νότος ἐς βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλάς,
Καὶ κτύπος ἦν ἀλίαστος ἐρισμαράγοιο θαλάσσης.
Αἰνοπαθὴς δὲ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
Πολλάκι μὲν λιτάνευε θαλασσαίην Ἀφροδίτην,
Πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·

Ἀτθίδος οὐ Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης.
Ἀλλά οἱ οὔτις ἄρηγεν· Ἔρως δ' οὐκ ἤρκεσε Μοίρας.
Πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ κύματος ὁρμῇ,

Τυ-

Τυπτόμενος πεφόρητο· ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὁρμή,
Καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων.
Πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαιμῷ,
Καὶ ποτὸν ἀχρήϊστον ἀμαιμακέτου πίεν ἅλμης·
Καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
Καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.
Ἡ δ' ἔτι δηθύνοντος ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς

Ἵστατο, κυμαίνουσα πολυκλαύσοισι μερίμναις.
Ἤλυθε δ' ἠριγένεια, καὶ οὐκ ἴδε νυμφίον Ἡρώ,
Παντόθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Εἴπου ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὃν παρακοίτην
Λύχνου σβεννυμένοιο. Παρὰ κρηπῖδα δὲ πύργου
Θρυπτόμενον σπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην,
Δαιδάλεον ῥήξασα περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
Ῥοιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου.
Κὰδ δ' Ἡρὼ τέθνηκε σὺν ὀλλυμένῳ παρακοίτῃ·
Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέθρῳ.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ

ΧΡΥΣΑ ἜΠΗ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεούς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον· ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς,
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
Πρᾳέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει·
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. πρήξῃς δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου;
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε·
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι·
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.
Ὅσσα τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πρᾴως φέρε μηδ' ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζευ,
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ' ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν. ψεῦδος δ' ἤν περ τι λέγηται,

Πρᾴως

Πράως ἴσχ'· ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω.
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός.
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκου
Ὅσσα χρεών. καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή,
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ' ὃ μὴ σ' ἀνιήσῃ.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾷν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων.
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ' ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα,
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο. χρηστὰ δὲ, τέρπου.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾷν σε·
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει,
Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων
Σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται.
Γνώσῃ δ', ἣ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην·
Ὥστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας.
Τλήμονες, οἵτ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἐσορῶσιν,
Οὔτε κλύουσι. λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· οἱ δὲ κυλίνδροις
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθεν

Σύμ-

Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν γε κακῶν λύσειας ἅπαντας,
Ἢ πᾶσιν δείξαις οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἄπο τῶνδε σαώσεις.
Ἀλλ᾽ εἴργου βρωτῶν ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,
Ἔν τε λύσει ψυχῆς κείνων καὶ φράζευ ἕκαστα,
Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Ἢν δ᾽ ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ᾽ ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Ἔσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

ΜΟ´ΣΧΟΥ

ΜΟ'ΣΧΟΥ

Ἔρως Δραπέτης.

Ἁ ΚΥ'ΠΡΙΣ τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει,
ἘΙΤΙΣ ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἑξεῖ.
Μισθός τοι, τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος, ἢν ἀγάγῃς νιν.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτῷ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· ΚΑΚΑΙ' φρένες, ἁδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται. ὡς μέλι, φωνά.
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος· ἠπεροπευτάς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων· δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον;
ΜΙΚΚΥ'ΛΑ μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει.
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
ΓΥΜΝΟ'Σ μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
ΤΟ'ΞΟΝ ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον·
ΤΥΤθὸν ἐὸν τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
ΚΑΙ' ΧΡύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ
ΒΑΙΑ' λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δήσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κ'ἪΝ ΠΟΤ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ,
Κἢν γελάᾳ, τύ νιν ἕλκε, καὶ ἪΝ ἘΘέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.
ἪΝ ΔΕ' λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μήτι θίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

ΒΙ'Ω-

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

Ἐπιτάφιος Ἀδώνιδος.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν. Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις·
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·
Ἔγρεο δειλαία κυανοστόλε, καὶ πλατάγησον
Στήθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες·
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
Λεπτὸν ἀποψύχων. τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα.
Χιονέας κατὰ σαρκός. ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκεῖ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύπρις ἀρήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει.
Ἀλλ' οὐκ εἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις.
Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος·
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
Καὶ νυμφαὶ κλαίουσιν ὀρειάδες· ἁ δ' Ἀφροδίτα,
Ἀυσαμένα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βατοί νιν
Ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
Ὀξὺ δὲ κωκύουσα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.

Ἀμφὶ

Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ᾐωρεῖτο·
Στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑπομαζοὶ
Χιόνεοι τοπάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις.
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἲ αἴ.
Ὤρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες, αἲ τὸν Ἄδωνιν·
Καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι,
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθραίνεται· ἁ δὲ Κυθήρη
Πάντας ἀνὰ κναμὰς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; Αἲ αἴ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο, Μεῖνον Ἄδωνι.
Δύσποτμε μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
Ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
Τοσσοῦτόν με φίλασον ὅσον ζώει τὸ φίλαμα·
Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεἰς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσειε, φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις,
Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμὶ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ
Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρεῖ.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίαν,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καὶ σε φοβεῦμαι.
Θνάσκεις, ὦ τριπόθατε· πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Χήρη δ' ἁ Κυθέρεια· κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε· τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἔμηνας θηρσὶ παλαίειν;

Ὣδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἁ Παφίη τόσον ἐκχέει, ὅσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη·
Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι·
Ἔστ' ἀγαθὰ στιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα.
Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις·
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι, καλὸς νέκυς οἷα καθεύδων.
Κάτθεο καὶ μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυεν,
Χρυσέῳ ἐν κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι·
Ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χὢ μὲν ὀϊστώς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτραν·
Χὢ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος, ὃς δὲ λέβησι
Χρυσείοις φορέῃσιν ὕδωρ· ὁ δὲ μηρία λούει·
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες·
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον· οὐκέτι δ' Ὑμὰν
Ὑμὰν οὐκέτ' ἀειδόμενον μέλος, ᾄδεται αἲ αἲ.
Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, αἲ Ὑμέναιον,
Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλῃσι λέγοισαι·
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα.
Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,
Καὶ μιν ἐπαείδουσιν· ὁ δέ σφισιν οὐκ ἐπακούει,
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, κώρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.
Λῆγε γόων, Κυθέρεια, τὸ σήμερον ἴσχεο κώμων·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

Εἰδύλλιον

Εἰδύλλιον β'.

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι
Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα
Ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόασε,
Χαίρων, ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
Χὠ παῖς ἀσχαλάων, ἕνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
Τὼς καλάμως ῥίψας ποτ' ἀροτρέα πρέσβυν ἵκανεν,
Ὅς νιν τάνδε τέχναν ἐδιδάξατο, καὶ λέγεν αὐτῷ,
Καί οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον· αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιάων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
Φείδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τὤρνεον ἔρχευ.
ΦΕΥ͂ΓΕ μακράν. κακόν ἐντι τὸ θηρίον· ὄλβιος ἔσσῃ
Εἰσόκα μή μιν ἕλῃς· ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἐπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῷ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθιξεῖ.

ΤΈΛΟΣ.